

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120275637
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6120275637.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej, v právnej veci žalobcu: AUTO ROTOS - ROZBORA s.r.o., IČO: 35 918 519, Bratislava, Račianska č. 184/B, zastúpený spoločnosťou: LEGAL & CORP s. r. o., IČO: 47 237 325, Bratislava, Gajova č. 11, za ktorú koná JUDr. Tomáš Dujčák, proti žalovanej: G. A. Y. P. A. J. M. H. R. B. Á. , K. P.U. XX.X.XXXX, I. O. V., Z. Č.. X, zastúpená: JUDr. Tomáš Volek, advokát, Trnava, Spartakovská č. 6457/1, o zaplatenie sumy 6.379,08 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19. septembra 2024, č.k. B3-62 Cpr 11/2021-260, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19. septembra 2024, č.k. B3-62 Cpr 11/2021-260, **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 19.9.2024, č.k. B3-62 Cpr 11/2021-260, I. žalobu v celom rozsahu zamietol; II. žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vychádzal zo žaloby doručenej Okresnému súdu Banská Bystrica (upomínací súd) dňa 31.3.2020 a postúpenou mu ako kauzálna a miestne príslušnému súdu dňa 16.3.2021, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 6.379,08 € s príslušenstvom titulom ušlého zisku a náhrady škody podľa ustanovení § 179 a § 186 ods. 3 Zákonníka práce. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že spor sa týka bývalého zamestnávateľa (jeho) a bývalého zamestnanca (žalovanej), ktorú zamestnával v pracovnej pozícii pracovníka autopožičovne a pri výkone svojej práce bola značne samostatná, pracovné záležitosti si vzhľadom na vzájomnú dôveru strán riešila vo vlastnej rézii, nakoľko pôsobila v minulosti dlhé roky v inej spoločnosti, ktorá bola toho času (rok 2017) spriaznenou s jeho spoločnosťou. Po istom čase on začal nadobúdať pochybnosti o rentabilite autopožičovne. Nemyslel si však, že by tieto nepriaznivé ekonomické výsledky mohli súvisieť s výkonom práce žalovanej. Neskôr ho kontaktovala poisťovňa za účelom prešetrenia havárie jedného z jeho automobilov, pričom nemal vedomosť, že by predmetné vozidlo bolo požičané, keďže táto skutočnosť nevyplývala z interného informačného systému, preto sa informoval u žalovanej, ale s poskytnutými informáciami nebol spokojný. Po ďalšom zisťovaní predmetnej udalosti stratil dôveru o poctivom výkone pracovných povinností zo strany žalovanej a tak sa dohodli na skončení pracovného pomeru dohodou (ešte nemal tušenie o rozsahu protiprávnej činnosti žalovanej, mysliac si, že pracovné zlyhanie bolo len ojedinelého charakteru). Po skončení pracovného pomeru žiadal žalovanú o odovzdanie kompletnej písomnej evidencie autopožičovne, ale ona napriek viacerým telefonickým upozorneniam kompletnú evidenciu nevrátila a prestala s ním komunikovať. Následne po rekonštrukcii celej spisovej evidencie

autopožičovne zistil množstvo nezrovnalostí, a to že ceny žalovanou dohodnutého nájomného boli celkom neprimerane nízke, v rozpore s oficiálnym cenníkom autopožičovne. Na viacerých vystavených a žalovanou podpísaných faktúrach bolo uvedené, že nájomné bolo v hotovosti uhradené, ale on neeviduje vo svojom účtovníctve samotnú faktúru, jej úhradu v hotovosti, čo bolo spôsobené tým, že žalovaná vystavila faktúru, tú následne z informačného systému bez oznámenia mu odstránila alebo upravila. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná si predmetné nájomné, ktoré mu mala odovzdať, ponechala/spreneverila. Žalobou uplatnenú výšku nároku z neoprávneného konania žalovanej, ktorého celkový rozsah vzhľadom na to, že nedisponuje kompletnou spisovou evidenciou požičaných áut, môže byť väčší, vyvodil z desiatich prípadov, v ktorých žalovaná poskytla jeho autá za nápadne nevýhodných podmienok a/alebo ktorých úhrady boli vykonané v hotovosti bez odovzdania mu tejto hotovosti i oznámenia mu tejto skutočnosti. Prípad č. 1: EČV: O. Škoda Fabia combi, celková dlžná suma 400,- €, ktorú žalovaná nepoukázala do jeho pokladne s tým, že uvedená suma je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná (t. č. pod priezviskom G.) spolu s vyhlásením, že táto suma bola uhradená v hotovosti; o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel až pri komunikácii s P. D., ktorý si buď pod vlastným menom alebo pod názvom spoločnosti brandworx s.r.o. prostredníctvom žalovanej požičiaval jeho autá pravidelne, tvrdiac, že sumu 400,- € podľa ním predloženej faktúry uhradil k rukám žalovanej, ale poukázanie tejto sumy neeviduje do jeho pokladnice; žalovaná si musela predmetnú sumu protiprávne prisvojiť, pričom on nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla, žiadny protokol o prevzatí a odovzdaní vozidla, ani zmienku vo svojom informačnom systéme, z ktorých by bola zrejماً doba požičania auta; protiprávne konanie žalovanej mala umocniť aj skutočnosť, že on eviduje vo svojom účtovníctve rovnaké čísla faktúry, avšak na inú sumu (300,- €), ktorá je evidovaná ako nezaplatená faktúra. Prípad č. 2: rovnaké motorové vozidlo ako v prípade č. 1; celková dlžná suma 98,- €, ktorú žalovaná nepoukázala do jeho pokladne s tým, že táto suma je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že suma 98,- € bola uhradená v hotovosti; o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel až pri komunikácii s P. D., ktorý si pod vlastným menom alebo pod názvom spoločnosti brandworx s.r.o. prostredníctvom žalovanej požičiaval jeho autá pravidelne, tvrdiac, že uvedenú sumu podľa ním predloženej faktúry uhradil k rukám žalovanej; neeviduje poukázanie tejto sumy do jeho pokladnice, žalovaná si musela predmetnú sumu protiprávne prisvojiť; nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla, žiadny protokol o prevzatí a odovzdaní vozidla ani zmienku vo svojom informačnom systéme, z ktorých by bola zrejماً doba požičania auta; protiprávne konanie žalovanej mala umocniť aj skutočnosť, že eviduje vo svojom účtovníctve rovnaké čísla faktúry, ale na inú sumu a iné vozidlo, čo značí vymazanie pôvodného znenia faktúry zo strany žalovanej z jeho účtovného systému. Prípad č. 3: motorové vozidlo ako v prípade č. 1 a č. 2.; celková dlžná suma 300,- €, ktorú žalovaná nepoukázala do jeho pokladne s tým, že táto suma je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že suma 300,- € bola uhradená v hotovosti, o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel až pri komunikácii s P. D., ktorý si buď pod vlastným menom alebo pod názvom spoločnosti brandworx s.r.o. prostredníctvom žalovanej požičiaval jeho autá pravidelne, tvrdiac, že sumu 300,- € podľa ním predloženej faktúry uhradil k rukám žalovanej, no keď neeviduje poukázanie tejto sumy do jeho pokladnice, žalovaná si musela predmetnú sumu protiprávne prisvojiť; dodal, že nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla, žiadny protokol o prevzatí a odovzdaní vozidla ani zmienku vo svojom informačnom systéme, z ktorých by bola zrejماً doba požičania auta. Protiprávne konanie žalovanej mala umocniť aj skutočnosť, že neeviduje vo svojom účtovníctve takúto faktúru, čo značí jej vymazanie zo strany žalovanej z účtovného systému žalobcu. Prípad č. 4: rovnaké motorové vozidlo ako vo vyššie uvedených prípadoch; celková dlžná suma 686,- €, ktorá predstavuje žalovanou nepoukázanú sumu do jeho pokladne a jeho ušlý zisk z dôvodu poskytnutia vozidla za nízku sumu v rozpore s jeho oficiálnym cenníkom bez toho, aby jej takéto konanie schválil a aby ho o tom informovala; uvedená suma predstavuje súhrn položiek (98,03 € + 279,97 € + 98,- € + 56,- € + 98,- € + 56,- €); sumu 98,03 € žalovaná nepoukázala do jeho pokladne, je uvedená na faktúre č. XXXXXXXX, ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že táto suma bola uhradená v hotovosti v deň jej vystavenia a o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel na základe jej predloženia P. D.; pretože ju neeviduje, žalovaná si musela predmetnú sumu protiprávne prisvojiť, pričom ju neeviduje vo svojom účtovníctve, ani informačnom systéme takúto faktúru, čo značí jej vymazanie zo strany žalovanej z jeho účtovného systému; vzhľadom na dĺžku nájomnej doby vozidla deklarovanej na tejto faktúre (21 dní) žalovaná poskytla spoločnosti O. s.r.o. vozidlo za nájomné v sume 4,66 €/deň, čo je absurdne nízka výška nájomného, nakoľko v zmysle cenníka oficiálna cena nájomného by bola v sume 18,- €/deň bez DPH (21 x 18 = 378), uplatnil si aj rozdiel v ušlom zisku v sume 279,97 € (378 - 98,03); suma 98,- € je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že bola uhradená

príkazom v deň jej vystavenia; o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel na základe jej predloženia P. D., avšak ju neeviduje vo svojom účtovníctve a informačnom systéme, takže došlo zo strany žalovanej k jej vymazaniu z jeho účtovného systému i neodvedenie predmetnej sumy do jeho pokladne (sprenevera) vzhľadom na dĺžku nájomnej doby vozidla deklarovanej na tejto faktúre (7 dní), žalovaná poskytla P. D. vozidlo za nájomné v sume 14,- €/deň, čo je neprimerane nízka výška nájomného, keďže v zmysle cenníka oficiálna cena nájomného by bola v sume 22,- €/deň bez DPH (7 x 22 = 154) a tak si uplatnil aj rozdiel v ušlom zisku v sume 56,- € (154 - 98); suma 98,- € je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že bola uhradená príkazom v deň jej vystavenia; o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel na základe jej predloženia P. D., neeviduje ju vo svojom účtovníctve, ani informačnom systéme, v ktorom našiel faktúru s rovnakým číslom na iné auto a sumu, čo indikuje vymazanie pôvodnej faktúry zo strany žalovanej, ako aj neodvedenie predmetnej sumy do jeho pokladne, pričom vzhľadom na dĺžku nájomnej doby vozidla deklarovanej na tejto faktúre (7 dní), žalovaná poskytla P. D. vozidlo za nájomné v sume 14,- €/deň, čo je neprimerane nízka výška nájomného, podľa cenníka by bola oficiálna cena nájomného v sume 22,- €/deň bez DPH (7 x 22 = 154) a tak si uplatnil aj rozdiel v ušlom zisku v sume 56,- € (154 - 98). Dodal, že nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla, ani žiadny protokol o prevzatí a odovzdaní vozidla, čo podľa jeho názoru umocňuje správnosť záveru o protiprávnom konaní žalovanej. P. D. mu predložil predmetné faktúry s tvrdením, že takéto sumy údajne uhradil k rukám žalovanej. Prípád č. 5: totožné motorové vozidlo ako v prípadoch 1. až 4.; celková dlžná suma 196,- €, ktorú žalovaná nepoukázala do jeho pokladne, táto suma je uvedená na faktúre č. V ktorú vystavila a podpísala žalovaná spolu s vyhlásením, že uvedená suma bola uhradená inkasom v deň jej vystavenia; o existencii znenia tejto faktúry sa dozvedel na základe jej predloženia P. D., ktorý tvrdil, že túto sumu uhradil k rukám žalovanej; eviduje faktúru s rovnakým číslom, ale na iné auto a sumu, čo indikuje vymazanie pôvodného znenia faktúry žalovanou a neodvedenie predmetnej sumy do pokladne, takže ide o spreneveru zo strany žalovanej; nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o nájme predmetného motorového vozidla, žiadny protokol o prevzatí a odovzdaní vozidla, ani zmienku vo svojom informačnom systéme, z ktorých by bola zrejmá doba požičania auta. Prípád č. 6: EČV: O., Škoda Fabia, celková dlžná suma 72,- € predstavuje škodu vo forme ušlého zisku, nakoľko žalovaná bez jeho vedomia, súhlasu a následného informovania uzavrela zmluvu formálne označenú ako „zmluva o nájme vozidla“ č. G na základe ktorej bezodplatne poskytla spoločnosti brandworx s.r.o. predmetné motorové vozidlo na dobu 3 dní, pričom na základe vtedy platného cenníka nájomné pri krátkodobom prenájme vozidiel 1 - 3 dni bolo v sume 24,- €/deň. Prípád č. 7: EČV: O., Škoda Fabia combi, celková dlžná suma 26,- € predstavuje škodu vo forme ušlého zisku, pretože žalovaná bez jeho vedomia, súhlasu a následného informovania uzavrela zmluvu formálne označenú ako „zmluva o nájme vozidla“ č. Z1461,“ na základe ktorej bezodplatne poskytla P. D. predmetné motorové vozidlo na dobu 1 deň; na základe platného cenníka nájomné pri krátkodobom prenájme vozidiel 1 - 3 dni bolo v sume 26,- €/deň. Prípád č. 8: EČV: O., Škoda Octavia, celková dlžná suma 341,- € predstavuje škodu vo forme ušlého zisku, keď žalovaná bez jeho vedomia, súhlasu a následného informovania uzavrela zmluvu formálne označenú ako „zmluva o nájme vozidla“ č. Z1409,“ na základe ktorej bezodplatne poskytla P. D. predmetné motorové vozidlo na dobu 11 dní, ale na základe platného cenníka nájomné pri dlhšom prenájme vozidiel 11 - 20 dní bolo v sume 31,- €/deň. Prípád č. 9: EČV: O., Škoda Octavia combi, celková dlžná suma 682,- € predstavujúca škodu vo forme jeho ušlého zisku; žalovaná bez jeho vedomia, súhlasu a následného informovania uzavrela zmluvu formálne označenú ako „zmluva o nájme vozidla“ č. G.,“ na základe ktorej bezodplatne poskytla P. D. predmetné motorové vozidlo na dobu 22 dní, pričom na základe jeho vtedy platného cenníka nájomné pri dlhodobjšom prenájme vozidiel, teda 21 - 29 dní bolo v sume 31,- €/deň. Prípád č. 10: rovnaké vozidlo ako v bode 9.; celková dlžná suma 3.578,08 € predstavujúca škodu vo forme jeho ušlého zisku; žalovaná bez jeho vedomia, súhlasu a následného informovania uzavrela zmluvu formálne označenú ako „zmluva o nájme vozidla“ č. G na základe ktorej bezodplatne poskytla P. D. predmetné motorové vozidlo na dobu 152 dní, ale na základe vtedy platného cenníka nájomné pri dlhodobom prenájme vozidiel, t. j. 30 dní a viac bolo v sume 23,54 €/deň. K bezodplatným nájmom opísaným v prípadoch č. 6. až 10. dodal, že sa o nich dozvedel z vlastnej iniciatívy po skončení pracovného pomeru so žalovanou, keď nahliadol do svojej internej evidencie vozidiel, ktorú dovtedy spravovala žalovaná. Na základe uvedených skutočností sčítaním jednotlivých istín v zmysle prípadov č. 1. až 10. dospel k žalovanej pohľadávke.

2. Vo veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie výsluchom strán, svedkov, prednesmi právnych zástupcov strán, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav. Na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi procesnými stranami dňa

10.10.2017 bola žalovaná zamestnaná u žalobcu ako pracovník autopožičovne, kontroly kvality ISO a administratívny pracovník. Medzi zamestnanecké povinnosti žalovanej patrilo hlavne vykonávanie pridelených pracovných úloh osobne podľa pokynov žalobcu a dodržiavanie povinností vyplývajúcich z pracovného pomeru. Pracovný pomer strán skončil dohodou zo dňa 26.7.2019, účinnou dňom 1.8.2019 bez uvedenia dôvodu skončenia ich pracovného pomeru, pričom podľa článku I. bod 1.2. účastníci tejto dohody prehlásili, že ku dňu podpisu dohody nemajú voči sebe žiadne nároky z titulu pracovnej zmluvy. Predžalobnou výzvou doručenou žalovanej dňa 30.12.2019 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 13.696,01 € titulom náhrady škody najmä v podobe ušlého zisku, ktorý by inak - pri dodržaní cenníka, resp. obvyklého nájmu získal, nebyť jej protiprávneho konania, ktorá jej žalobcom zverené autá určené na odplatný prenájom poskytovala P. D. konajúcemu samostatne alebo prostredníctvom spoločnosti brandworx s.r.o. za nápadne nevýhodné nájomné bez akéhokoľvek jeho upozornenia či legitímneho racionálneho ekonomického opodstatnenia, ako aj bez zabezpečenia riadnej zmluvnej a účtovnej evidencie, pričom zrejme neoprávnene manipulovala, upravovala a odstraňovala údaje v jeho elektronickom účtovnom systéme žalobcu pravdepodobne za účelom získania neoprávnenej výhody. Vyššie spomenuté osoby pravdepodobne platili žalovanej „na ruku“ istú finančnú hotovosť za užívanie jeho áut, tieto peniaze si žalovaná následne ponechala, hoci boli jeho majetkom. V odpovedi na predžalobnú výzvu zo dňa 9.1.2020 žalovaná zásadne odmietla, že by sa dopustila úmyselného protiprávneho konania s tým, že prenájom osobného motorového vozidla osobe P. D. bol realizovaný na základe zmluvy o prenájme uzavretej v decembri 2017 a ona konala pri uzavretí zmluvy na základe pokynov a oprávnení konateľa Ing. U. Y., pričom prenájom vozidla bol v zmysle uzavretej zmluvy riadne fakturovaný a P. D. riadne uhrádzaný. Žalovaná (vtedy priezviskom G.) v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 22.1.2019 vystavila spoločnosti O. s.r.o. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 400,- € za zapožičanie vozidla s EČV: O., s uvedením formy jej úhrady v hotovosti ku dňu 22.01.2019. Podľa P. D. žalobcovi sprostredkovanej informácie uvedená spoločnosť mala uhradiť nájomné k rukám žalovanej. K tomuto prípadu č. 1 žalobca predložil zoznam účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci január 2019, z ktorých ani jedna faktúra nezodpovedala identifikačným údajom v zmysle faktúry č. V a tieto faktúry sa týkali predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalovaná v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 9.11.2018 vystavila spoločnosti C s.r.o. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 79,20 € za zapožičanie vozidla s EČV: O., s uvedením formy jej úhrady platobnou kartou VISA Card dňa 9.11.2018. Pod rovnakým číslom žalovaná v mene žalobcu dňa 7.11.2018 vystavila faktúru i spoločnosti O. s.r.o. v sume 98,- € za zapožičanie vozidla O. s uvedením formy jej úhrady v hotovosti dňa 7.11.2018, pričom podľa žalobcovi P. D. sprostredkovanej informácie uvedená spoločnosť mala uhradiť nájomné k rukám žalovanej. K tomuto prípadu č. 2 žalobca predložil sumár účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci november 2018, z ktorých ani jedna nezodpovedala parametrom faktúry č. V vystavenej voči spoločnosti brandworx s.r.o. i spoločnosti C s.r.o., hoci žalobca tvrdil, že faktúru č. V vystavenú na inú osobu ako spoločnosť brandworx s.r.o., teda na spoločnosť C s.r.o. vo svojom účtovníctve eviduje, ale zoznam faktúr vystavených v mesiaci november 2018 sa týka predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalovaná v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 4.12.2018 vystavila spoločnosti brandworx s.r.o. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 300,- € za zapožičanie vozidla s EČV: O. s uvedením formy jej úhrady v hotovosti dňa 4.12.2018. Uvedená spoločnosť prostredníctvom ktorej nepochybne vystupoval P. D., mala podľa žalobcovi ním sprostredkovanej informácie uhradiť nájomné riadne v hotovosti k rukám žalovanej. K tomuto prípadu č. 3 žalobca predložil sumár účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci december 2018, z ktorých ani jedna faktúra nezodpovedala identifikačným údajom v zmysle faktúry č. V a tieto faktúry sa týkali predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalobca ako dodávateľ dňa 21.9.2018 vystavil spoločnosti O. s.r.o. ako odberateľovi faktúru č. XXXXXX v sume 98,03 € za prenájom vozidla s EČV: O. za obdobie od 31.8.2018 do 21.9.2018 s uvedením formy jej úhrady v hotovosti, pričom podľa žalobcovi P. D. sprostredkovanej informácie, uvedená spoločnosť, resp. P. D., mal uhradiť nájomné riadne k rukám žalovanej a k tomuto prípadu č. 4 žalobca predložil sumár účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci september 2018, z ktorých ani jedna faktúra nezodpovedala identifikačným údajom v zmysle faktúry č. XXXXXX a tieto faktúry sa týkali predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalovaná v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 3.9.2018 vystavila P. D. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 98,- € za požičanie vozidla s EČV: O. za obdobie od 31.8.2018 do 7.9.2018 s uvedením formy jej úhrady príkazom dňa 3.9.2018; k tomuto prípadu č. 4 žalobca predložil sumár účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci september 2018, z ktorých ani jedna faktúra nezodpovedala identifikačným údajom v zmysle faktúry č. V avšak tieto faktúry sa týkali predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalovaná v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 12.9.2018 vystavila P. D. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 98,- € za požičanie vozidla s EČV: O. za obdobie od 8.9.2018

do 15.9.2018 s uvedením formy jej úhrady príkazom dňa 12.9.2018 a pod rovnakým číslom žalovaná v mene žalobcu dňa 17.9.2018 vystavila faktúru i odberateľovi J. Q. v sume 99,- € za zapožičanie vozidla EČV: O. s uvedením formy jej úhrady inkasom dňa 17.9.2018. K tomuto prípadu č. 4 žalobca predložil sumár účtovných dokladov - faktúr vystavených v mesiaci september 2018, z ktorých ani jedna nezodpovedala parametrom faktúry č. V vystavenej tak voči P. D., ani J. Q., hoci žalobca tvrdil, že faktúru č. V vystavenú na inú osobu ako P. D., t. j. na J. Q. vo svojom účtovníctve eviduje, avšak zoznam faktúr vystavených v mesiaci september 2018 sa týka predaja komodít a nie nájmu vozidiel. Žalovaná v mene žalobcu ako dodávateľa dňa 19.10.2018 vystavila spoločnosti brandworx s.r.o. ako odberateľovi faktúru č. V v sume 196,- € za požičanie vozidla s EČV: O. v období 41. a 42. týždňa roku 2018 s uvedením formy jej úhrady inkasom dňa 19.10.2018, hoci P. D. vystupujúci prostredníctvom uvedenej spoločnosti mal údajne uhradiť nájomné v sume 196,- € k rukám žalovanej. Pod rovnakým číslom a v ten istý deň žalovaná v mene žalobcu vystavila faktúru i odberateľovi ŠKODA AUTO Slovensko s.r.o. v sume 183,98 € za požičanie vozidla EČV: O. s uvedením formy jej úhrady inkasom dňa 19.10.2018. K tomuto prípadu č. 5 žalobca nepredložil žiadnu účtovnú evidenciu, v ktorej by sa nachádzal aspoň údaj o faktúre č. V vystavenej odberateľovi ŠKODA AUTO Slovensko s.r.o., existencia ktorého účtovného údaju by indikovala vymazanie v ten istý deň vystavenej faktúry č. V na meno P.. Žalobca ako prenajímateľ dňa 22.1.2019 uzatvoril so spoločnosťou O. s.r.o. ako nájomcom zmluvu o nájme vozidla č. G na základe ktorej prenechal nájomcovi vozidlo Fabia, O. k užívaniu na dobu troch dní (od 22.1.2019 do 25.1.2019) bezodplatne s tým, že nájomca stanovil osobu, ktorá je oprávnená auto užívať W. Y. a že vozidlo bolo zapožičané namiesto vozidla s EČV: O., ktoré je v dlhodobom prenájme. Podľa cenníka autopožičovne cena nájmu vozidla Škoda Fabia na dobu 1 - 3 dni predstavuje sumu 24,- €/deň bez DPH. Žalobca ako prenajímateľ dňa 10.8.2018 uzatvoril s P. D. ako nájomcom zmluvu o nájme vozidla č. G., na základe ktorej prenechal nájomcovi vozidlo Škoda Fabia Combi, EČV: O. k užívaniu na jeden deň (od 10.8.2018 do 11.8.2018) bezodplatne; podľa cenníka autopožičovne cena nájmu vozidla Škoda Fabia Combi na dobu 1 - 3 dni činí sumu 26,- €/deň bez DPH. Údaj o vrátení vozidla dňa 11.8.2018 zapísal do informačného systému p. Beňo s poznámkou v kolónke faktúr, že nájom je bezodplatný. Žalobca ako prenajímateľ dňa 28.6.2018 uzatvoril s P. D. ako nájomcom zmluvu o nájme č. G na základe ktorej prenechal nájomcovi vozidlo Škoda Octavia, EČV: O. k užívaniu na dobu 11 dní (od 28.6.2018 do 9.7.2018) bezodplatne; podľa cenníka autopožičovne cena nájmu vozidla Škoda Octavia na dobu 11 - 20 dní zodpovedá sume 31,- €/deň bez DPH. Žalobca ako prenajímateľ dňa 9.7.2018 uzatvoril s P. D. ako nájomcom zmluvu o nájme č. G na základe ktorej prenechal nájomcovi vozidlo Škoda Octavia Combi, EČV: O. k užívaniu na dobu 22 dní (od 9.7.2018 do 31.7.2018) bezodplatne; podľa cenníka autopožičovne cena nájmu vozidla Škoda Octavia Combi na dobu 21 - 29 dní predstavuje sumu 31,- €/deň bez DPH. Žalobca ako prenajímateľ dňa 1.8.2018 uzatvoril s P. D. ako nájomcom zmluvu o nájme č. G na základe ktorej prenechal nájomcovi vozidlo Škoda Octavia Combi, EČV: O. k užívaniu na dobu 152 dní (od 1.8.2018 do 31.12.2018) bezodplatne; podľa cenníka autopožičovne cena nájmu vozidla Škoda Octavia Combi na dobu 30 dní a viac zodpovedá individuálnemu dojednaniu. Podľa článku VI. bod 12. Všeobecných podmienok nájmu motorových vozidiel žalobcu, prenajímateľ je povinný zabezpečiť, aby bolo motorové vozidlo spôsobilé na užívanie, na ktoré obvykle slúži počas celej dohodnutej doby nájmu. V prípade, ak sa počas doby nájmu motorové vozidlo stane nespôsobilým na užívanie bez zavinenia nájomcu, je prenajímateľ povinný poskytnúť nájomcovi náhradné motorové vozidlo v prípade, ak také má v dispozícii. V prípade, ak prenajímateľ nemá v dispozícii náhradné motorové vozidlo, môže prenajímateľ ako náhradné plnenie poskytnúť nájomcovi primeranú zľavu z nájomného alebo iné primerané náhradné plnenie (napríklad zľavové kupóny, darčekové poukazy a iné) podľa zváženia prenajímateľa. Na pojednávaní konanom dňa 25.1.2022 konateľ žalobcu Ing. U. Y. odmietol tvrdenie žalovanej, že by niekedy od nej prijímal tržby a vylúčil možnosť, že by tieto mohli byť odovzdávané iným zamestnancom s tým, že kľúčom od pokladničného sejfu vo svojej vymedzenej pracovnej zóne disponovala iba žalovaná a rovnako prístup k trezoru mohla mať iba ona. Bol priamym nadriadeným žalovanej a nespomínal si na prípad, kedy by bol určitý automobil autopožičovne pokazený alebo nefunkčný a poskytoval by sa náhradný automobil. Žalovaná pracovala v jeho spoločnosti od roku 2005 do roku 2017, bola snaživá, pracovala s hotovosťou a keď odchádzala do dôchodku, keďže jej veril, menoval žalovanú za odmenu do funkcie vedúcej autopožičovne, vykonávala všetku činnosť autopožičovne - odovzdávanie vozidiel, prijímanie záloh, prácu s registračnou pokladňou a terminálom, kontrolu poškodeného vozidla, preplácanie faktúr. Napokon nastala situácia, keď v roku 2019 zistil, že na parkovacej ploche autopožičovne bola odstavená poškodená Octavia, ktorú mala poškodiť žalovaná a udalosť nahlásila do poisťovne Allianz, no na základe informácie od Allianz zistil, že vozidlo nie je v poisťovni nahlásené, pričom svoje klamstvo žalovaná vysvetlila tak, že zabudla a od tejto udalosti začal skúmať kvalitu jej činnosti. Žalovaná mu nevedela vysvetliť a predložiť

zmluvy uzatvorené so zákazníkmi a na jeho otázku prečo požičala vozidlá za nulu odpovedala, že išlo o zákazníka, ktorý si požičiaval vozidlo viackrát, a teda on to zaplatí. Žalobcom predložený zoznam faktúr, resp. účtovnej evidencie na č. l. 92 - 93, 95 - 97, 101-102, 107 - 108, vysvetlil tak, že v ňom uvedený údaj „predaj“ znamená predaj komodít - napríklad zo skladu s tým, že uvedený dokument je výpisom z hlavnej pokladne. Žalovaná mala uzamykateľnú registračnú pokladňu, dávala sa do trezora, takže žalovaná musela požiadať p. U. o kľúč od trezora, keďže pokladňu pravidelne do trezora vkladala. Žalovaná nikdy nehlásila, že by pokladňa bola nejakým spôsobom poškodená, sekretariát je celý pod kamerou, a práve preto boli kľúče od trezora tam. Nevedel uviesť človeka, ktorý mal peniaze (hotovosť) odnášať do banky, v súčasnosti sú to traja alebo štyria ľudia, tzv. zberatelia finančných prostriedkov. K osobe P. D. uviedol, že osobne ho nepozná, riešila sa vo vzťahu k nemu situácia nevrátenia vozidla, pohľadávku voči nemu sa snažili vymôcť i cez taliansku komoru a dôkazom existencie pohľadávky je aj iný súdny spor vedený voči P. D.. Osobou oprávnenou prevziať hotovosť a pracovať s faktúrami bola žalovaná, ktorá jediná mohla meniť faktúry v evidencii, iba ona mala vstup do systému. Poprel tvrdenie žalovanej, že niekedy vzal od nej hotovosť a že by jej dal pokyn prenajať vozidlo zadarmo. Nevzhladol žiadny dôvod, pre ktorý by žalovaná mala poskytovať zľavu z nájmu, prípadne bezodplatný nájom a nevedel o prípade, kedy by sa poskytovali náhradné vozidlá. Žalovaná mala spadať pod riaditeľa p. B., ktorý sa staral o stroje a techniku. Súhlasil s tým, že práve žalovaná bola oprávnená dojednávať individuálnu cenu požičaných vozidiel pri požičaní vozidla na obdobie 30 dní a viac, ale muselo sa jednať o platiaceho zákazníka (nie neplatiča), pričom za celé obdobie približne jedného roka, počas ktorého mal p. D., resp. spoločnosť O. s.r.o. požičiavané vozidlo, neevidoval od neho žiadnu platbu. V súvislosti s údajne zmiznutými dokladmi po skončení pracovného pomeru so žalovanou uviedol, že išlo o nájomné zmluvy, výpisy platieb, ekonomické veci a s tým súvisiace písomnosti, pričom žalovaná napriek volaniam, e-mailom a sms od žalobcu bola nekontaktná. Žalovaná tvrdila, že najskôr pracovala u žalobcu na úseku Stanice technickej kontroly a následne v autopožičovni, kde jej pracovná náplň spočívala v tom, že keď si zákazník vyhladol vozidlo, spravila zmluvu o nájme, vystavila faktúru na zálohu a zákazník si automobil prevzal. Prijímané hotovosti sa zapisovali do zošita A4 a ona odovzdala hotovosť buď na sekretariáte alebo poverenému zamestnancovi, ktorý vkladal hotovosť na účet. Riaditeľ spoločnosti (p. Y., poznámka súdu) si kontroloval stav účtu každý deň. Registračnú pokladňu na úseku autopožičovne najskôr nemali, tá patrila vedúcemu skladu a účtovná evidencia, ktorá je obsahom súdneho spisu, sa týkala práve platieb na úseku skladu. Išlo o drobný predaj s tým, že žalobca mal registračnú pokladňu na úseku autopožičovne až po skončení jej dočasnej práceneschopnosti v roku 2019. K zákazníkmi vyplácanej hotovosti uviedla, že najskôr vystavila v dvoch vyhotoveniach faktúru, jedna zostala klientovi a druhú založila do šanónu, ktorý mala u seba v kancelárii autopožičovne; následne odniesla hotovosť na sekretariát, kde ju odovzdala p. U. spolu so zošitom, kde boli zapísané jednotlivé čísla faktúr a p. U. alebo riaditeľ uložili hotovosť do trezoru. Ona prístup do trezoru nemala, pretože kľúčom od trezoru nedisponovala. Do trezoru sa vkladali aj iné hotovosti, napríklad z iných oddelení (zo skladu). Väčšinou odovzdávala peniaze kolegyni, no niekedy sa mohol vyskytnúť prípad, keď riaditeľ potreboval hotovosť a túto odovzdala jemu. V súvislosti s duplicitnými faktúrami uviedla, že ich iba vystavovala, opečiatkovala, ošifrovala, avšak do systému vystavených faktúr zasahovať nemohla. V prípade určitého problému tento komunikovala s p. D., preto si nevedela vysvetliť skutočnosť, že faktúry mali rovnaké čísla, nakoľko ich opravovať nevedela, nemala k tomu prístup. Vo vzťahu k osobe P. D. a dojednanému nájomnému tvrdila, že nikdy predtým ho nepoznala, predstavil ho riaditeľ s tým, že bude mať dohodnuté dlhodobé nájomné v sume 400,- €/mesiac. Vzhľadom na cudziu štátnu príslušnosť bola medzi P. D. a ňou zjavná rečová bariéra, keďže nevie po anglicky. Pri nájme nad 30 dní sa podľa podmienok žalobcu uplatňovala aj cena dohodou, všetko sa konzultovalo s riaditeľom. Bezodplatné nájomné vyplývalo zo zmluvných podmienok a v danom prípade p. D. mal problém so svojím vozidlom, preto ostalo v servise a poskytlo sa mu náhradné vozidlo bezodplatne, výslovne na pokyn riaditeľa. Nevedela vysvetliť situáciu, že by určitý nadriadený zamestnanec nemal vedomosť o tom, že niekto má prenajaté vozidlo za cenu 0,- € a bezodplatnej nájomnej zmluve musela vždy predchádzať zmluva o odplatnom nájme. Prístup do informačného systému žalobcu mal každý, nakoľko sa prihlasovali pod rovnakým heslom. K žalobcom namietanej absencii nájomných zmlúv v prípadoch č. 1 až č. 5. uviedla, že nájomná zmluva jednoznačne musela byť aj v týchto prípadoch uzatvorená. Svedkyňa Q. U. vypovedala, že bola zamestnankyňou žalobcu od roku 2000, pracovala na oddelení sekretariátu, momentálne je na dôchodku a u žalobcu pracuje na dohodu. Poprela žalovanou tvrdenú skutočnosť, že by bola prijímala hotovosť od žalovanej, potvrdila že má prístup k trezoru, resp. disponuje kľúčom od trezoru, keďže kľúč je na sekretariáte a trezor sa nachádza na ekonomickom úseku. Mala prehľad, videla kto ide do trezoru, keď si niekto prišiel po kľúč na sekretariát alebo ju požiadal, aby mu trezor otvorila. Nevedela označiť konkrétne

osoby, ktoré do trezoru chodia, niekedy si tam žalovaná ukladala svoju pokladničku, pričom vstupy do trezoru sa nezapisovali, v tejto súvislosti zľahčene uviedla, že v trezore sa v podstate nič nenachádza, nič sa tam nedáva. Ona peniaze od žalovanej do trezoru neukladala. Neodpovedala priamo na otázku súdu či má vedomosť o tom, že žalovaná odovzdávala od klientov žalobcu zinkasovanú hotovosť iným povereným kolegom, ktorí ju mali odnášať do banky, prípadne odovzdať k rukám konateľa žalobcu. Ak zákazník zaplatil nájomné v hotovosti, ukladali sa peniaze do registračnej pokladne, t. j. žalovaná mala ísť s ním k registračnej pokladni. Hotovosť nachádzajúca sa v pokladni každý deň odnáša do banky zamestnanec. Vylúčila možnosť, že by žalovaná odovzdávala hotovosť k rukám konateľa žalobcu. Potvrdila, že v rozhodnom období (roky 2018 a 2019) bola u žalobcu jedna hlavná pokladnica, v ktorej sa zúčtovali akékoľvek platby, teda i servisné alebo iné platby. Verifikovala, že popri požičovaní vozidiel žalobca ponúkal aj iné služby, napríklad predaj a servis vozidiel, náhradné diely. K spôsobom platieb uviedla, že ak zákazník neplatil v hotovosti, platil prostredníctvom terminálu, ktorý mala k dispozícii iba žalovaná. Nevedela objasniť žalovanou nastolený stav, že v určitých prípadoch mohlo byť zákazníkovi poskytnuté vozidlo bezodplatne, nakoľko s tým robila iba žalovaná. Svedkyňa X. J. uviedla, že u žalobcu pracuje od februára 2018 (na otázku právneho zástupcu žalovanej neskôr uviedla dátum 1.3.2019). Pracovala v autopožičovni spoločne so žalovanou po dobu troch mesiacov a následne nahradila pozíciu žalovanej. Obsahom jej pracovných povinností bolo dvíhanie telefónov, vybavovanie korešpondencie, objednávanie STK, servis vozidiel a administratíva s tým spojená. Nemala nikdy žiadny problém so žalovanou, vychádzala s ňou a vykreslila ju ako priateľskú osobu. Preberanie hotovostných platieb od zákazníkov riešila prevažne žalovaná, počas tých troch mesiacov prevažne odovzdávala vozidlá a nepamätala si, či nejakú hotovosť prevzala, ale po skončení pracovného pomeru so žalovanou začala preberať hotovosť od zákazníkov a tiež platby prostredníctvom platobnej karty. Prakticky iba ona a žalovaná boli oprávnené pracovať s finančnými prostriedkami v autopožičovni. K spôsobu nakladania s hotovosťou uviedla, že vypracovali dokument o vozidle, ktorý bol priamo v systéme Caris, vytvorila sa zálohová platba na vozidlo a s tou išli priamo do pokladne, ktorá bola pre celú spoločnosť, tam si zavolali pokladníka, ktorý im vytlačil bloček z fiškálnej pokladne, takže od zákazníkov prevzatú hotovosť odovzdávali do tejto pokladne; potom keď zákazník vrátil vozidlo, žalovaná alebo ona mu vrátili zálohovú platbu, keďže záloha bola väčšinou vyššia ako cena za prenájom vozidla a vystavili faktúru za nájom vozidla, pričom bolo možné započítať zálohu do konečnej platby (vtedy sa záloha nevrátila). Potvrdila, že na začiatku mali pokladničku na odkladanie hotovosti s bločkami, v nej mali pokladničnú knihu, kde sa evidoval každý jeden vklad, výber a raz za týždeň sa hotovosť nosila na účet. Pokladnička bola umiestnená priamo na pracovisku v uzamykateľnom šuflíku v skrinke pri stole žalovanej, šuflík i pokladnička sa zamykali osobitnými kľúčmi s tajným (iba pre ňu a žalovanú známym) miestom, kde sa kľúče nachádzali; pokladnička a kľúče boli pod kamerami. Elektronická fiškálna pokladňa, do ktorej sa vkladala hotovosť, bola u žalobcu zavedená v období, keď už žalovaná v spoločnosti žalobcu nepracovala. Nemala vedomosť o vkladaní peňazí do trezoru, do ktorého nemala prístup (iba do pokladničky), preto do trezoru vstupovala iba s p. U. alebo riaditeľom, nakoľko sa tam nachádzali náhradné kľúče od vozidiel autopožičovne. Hotovosť do banky väčšinou odnášala žalovaná alebo p. Y., ktorý spoločnosti vypomáhal. Nikto iný okrem nej a žalovanej vystavovať faktúry nevedel a okrem žalovanej, nej a p. Y. nikto iný s hotovosťou nemanipuloval. Nie je možné, aby v systéme boli zaznamenané dve faktúry (s upraveným rôznym obsahom) s rovnakým číslom, keďže u vystavenej faktúry zostávalo číslo nezmenené, bolo možné meniť obsah - konkrétne text, napríklad dopísať konkrétne vozidlo, ktoré bolo predmetom nájmu, ale dátum vystavenia, doba prenájmu vozidla sa nedali zmeniť, tieto boli systémom dané a asi ani cena nájmu sa nedala zmeniť. Hoci obsah faktúry je možné v systéme zmeniť, nie je možné ich vymazať, majú poradové čísla. Situáciu, že boli vystavené dve faktúry s rovnakým číslom, ale iným textom si vedela vysvetliť iba tak, že sa to mohlo stať v tlačenej forme, avšak v systéme sa to nemohlo stať, nakoľko systém vygeneroval faktúru, do tejto bolo možné vykonávať zmeny v texte a v takom prípade bolo možné opravnú faktúru vytlačiť. Keď sa opravila faktúra, stará faktúra sa v systéme nenachádzala, bola nahradená novou faktúrou, preto sa mohlo stať, že boli dve faktúry s rovnakým číslom. Na otázku či mali do systému faktúr prístup aj iní zamestnanci, neodpovedala priamo, uviedla že nikto tam nechodil, pretože každý mal svoju prácu. Zhodne so žalovanou uviedla, že vytlačенú faktúru opečiatkovala, podpísala, jedno vyhotovenie odovzdala zákazníkovi i s bločkom a druhé vyhotovenie faktúry zakladala do šanónu s pečiatkou a podpisom; raz za mesiac boli faktúry odovzdané ekonomickému oddeleniu na kontrolu. Odmietla výskyt prípadu, že by niekedy odovzdávala od zákazníkov prijatú hotovosť k rukám p. U. alebo konateľa žalobcu Ing. Y., pretože oni nikdy nebrali peniaze od žalovanej a nej, pripustila, že mohla nastať situácia, keď rozmieňali peniaze (vždy to bola hotovosť za hotovosť). Nemala vedomosť o tom, že by si konateľ žalobcu pýtal peniaze pre svoje

účely, ak potreboval peniaze, poprosil p. U., ak bolo treba preplatiť bločky, riešil to konateľ s p. U.. Nemala vedomosť, že by si konateľ žalobcu niekedy vypýtal finančnú hotovosť od žalovanej. P. U. nejakú hotovosť mala, ale obsah hotovosti jej nie je známy. K bezodplatnému alebo zľavnenému požičiavaniu vozidiel bez predchádzajúceho súhlasu konateľa žalobcu uviedla, že príležitostne zákazníci chceli nižšiu cenu vozidla, stávalo sa to napríklad u stálych zákazníkov alebo, ak nepotrebovali auto na celý deň. V takých prípadoch išla za riaditeľom alebo mu telefonovala, či môže zľavu poskytnúť. Bezodplatne sa vozidlo poskytovalo v prípade, keď vozidlo bolo v servise ako náhradné vozidlo s tým, že aj náhradné vozidlá boli poskytované na základe nájomnej zmluvy. V prípade, že sa jednalo o auto z požičovne, ktoré sa pokazilo a išlo do servisu, poskytlo sa zákazníkovi náhradné auto, za ktoré nájomné platil, výška nájomného sa nemenila, vystavila sa nová zmluva o nájme vozidla, hoci sa jednalo aj o jeden deň zapožičania náhradného vozidla. Napriek vystavenej novej zmluve na náhradné vozidlo nehradila sa suma za náhradné vozidlo osobitne, ale zákazníci hradili nájomné za celkové obdobie požičania vozidla. V prípade, že zákazník prišiel so svojím autom, ktoré sa mu pokazilo a ktorého servis zabezpečoval žalobca, v takom prípade sa poskytlo náhradné vozidlo bezodplatne, pretože sa jednalo o službu servisu, v takom prípade bolo na zmluvách vypísané, že sa jedná o náhradné vozidlo servisu. Neriešila či je daný súhlas k bezodplatnému náhradnému autu, nakoľko to riešil servis v prípade, že sa jednalo o auto zákazníka, ona iba poskytla náhradné vozidlo na základe nájomnej zmluvy. Nevedela uviesť, či konateľ žalobcu dával súhlas k bezodplatnému poskytnutiu náhradného vozidla, ani k skutočnosti, že by žalovaná bez vedomia zamestnávateľa poskytla vozidlo spoločnosti brandworx s.r.o. alebo P. D. bezodplatne, nakoľko P. D., ktorý chodieval na firmu a mával požičané vozidlo, poznala ho iba ako zákazníka, mala ho na starosti žalovaná. Spomenula si, že sa dohľadali platby od P. D., ktoré hradil prevodom. K okolnostiam skončenia pracovného pomeru strán svedkyňa uviedla, že žalovaná chcela pracovný pomer skončiť sama, pretože už od jej (svedkyne) nástupu hovorila, že chce odísť a že pracuje u žalobcu už veľa rokov. K prehľadu konateľov žalobcu o množstve požičaných vozidiel uviedla, že každý týždeň sa posielal vedeniu - p. Y. a Y. ml. e-mail, v ktorom bolo uvedené množstvo prenajatých, voľných a poskytnutých náhradných vozidiel, celková tržba autopožičovne za daný týždeň. Vzhľadom na report o množstve požičaných vozidiel nemala vedomosť o tom, že by vozidlo bolo požičané bezodplatne niekoľko týždňov alebo mesiacov bez vedomosti vedenia spoločnosti. K platobným podmienkam dlhodobých zákazníkov uviedla, že za jej pôsobenia sa musel dlhodobý klient ukázať s vozidlom raz za mesiac, kedy sa vykonal aj servis vozidla a musel uhradiť faktúru za daný mesiac, v ktorom mal vozidlo požičané. Dlhodobých klientov, resp. požičanie vozidla nad 30 dní, v ktorom prípade platí individuálny prístup, riešila priamo so svojím nadriadeným aj žalovaná. Žalovanú osobne mala rada, nie je zlý človek, mala neporiadok vo svojich papieroch a po pracovnej stránke mala pocit, že sa o prácu už toľko nezaujímá a že ju práca nebaví.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 179 ods. 1, ods. 2, § 182 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 186 ods. 1, ods. 3 Zákonníka práce účinného od 1.5.2018 do 31.12.2019, dôvodiac nedôvodnosťou žaloby. Uviedol, že sa najskôr zaoberal žalovanou vznesenou námietkou duplicity uplatneného nároku, keď sa podľa jej názoru žalobca domáhal peňažnej pohľadávky založenej na totožnom skutkovom základe voči nej i P. D.. Na základe obsahu žaloby podanej žalobcom na upomínací súd dňa 18.3.2020 proti P. D. zistil, že žalobca inicioval súdne konanie voči P. D. na zaplatenie pohľadávky v sume 5.358,13 € titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko aj po uplynutí dojedanej doby nájmu zapožičaného vozidla ho žalobcovi nevrátil a naďalej ho užíval, ďalej titulom náhrady škody v podobe povinnosti žalobcu uhradiť poplatok z dôvodu, že P. D. jazdil s vozidlom po spoplatnených cestách v Maďarsku bez platného oprávnenia, titulom ušlého zisku, nakoľko P. D. zaplatil nápadne nízku dojednanú sumu za užívanie vozidla a napokon z dôvodu neplatnosti zmluvy o nájme vozidla. Vzhľadom na uvedené rozhodujúce skutočnosti, právne posúdenie a rozsah uplatneného nároku bolo zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody v posudzovanom spore nie je identický so skutkovým a právnym základom sporu vedenom na vtedajšom Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 10 C 48/2020, pretože žalobca nevytýka žalovanej neplatenie nájomného v správnej výške, užívanie vozidla po uplynutí dohodnutej doby nájmu, ani neoprávnenú jazdu po spoplatnených cestách v cudzine. Z povahy záväzkového právneho vzťahu procesných strán, ktorá spočíva v subordinačnom vzťahu zamestnávateľa a zamestnanca, sú skutky pripisované na zodpovednosť P. D. ako zákazníka žalobcu neaplikovateľné na údajné protiprávne konanie žalovanej ako bývalej zamestnankyne žalobcu, preto o duplicité nárokov žalobcu nemožno uvažovať. Žalobca si uplatnil voči žalovanej a P. D. vzájomne rozdielne pohľadávky, z dôvodu ktorého žalobcov procesný neúspech voči žalovanej nie je možné odôvodniť uspokojením jeho pohľadávky zo strany P. D. na podklade rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18.5.2021, č.k. 10 C 48/2020-134. Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že

na základe takto zistených skutočností napriek tomu, že žalobca nesprávne prekvalifikoval procesnú obranu žalovanej založenú na duplicité nárokov na námietku litispendencie, hoci žalovaná prekážku skôr začatého konania ani netvrdila a nenavrhol v tejto súvislosti zastavenie konania, považoval za bezpredmetný žalobcom uvádzaný okamih začatia toho-ktorého súdneho konania (odhliadnuc od skutočnosti, že súdne konanie voči P. D. začalo skôr (dňa 18.3.2020, nie dňa 1.4.2020 ako nesprávne tvrdil žalobca) než konanie v posudzovanom spore (dňa 31.3.2020, v dôsledku čoho v prípade procesnej prekážky litispendencie by bolo nutné zastaviť konanie v posudzovanom spore), pretože prekážka skôr začatého konania vyžaduje totožnosť subjektov procesných strán a identickosť predmetu súdneho konania, čo nebol daný prípad. Zhodne s názorom žalobcu uzavrel, že jeho nárok voči žalovanej nie je skutkovo, právne, ani rozsahom totožný s jeho nárokom, ktorého sa domáhal voči P. D., preto vecná neopodstatnenosť žaloby pre jej nadbytočnosť z dôvodu duplicity nárokov nie je daná. Hoci žalovaná namietla medzi procesnými stranami nespornú skutočnosť, že obsahom pracovnej zmluvy strán nebola klauzula o jej zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách, prvoinštančný súd mal za to, že samotné neuzavretie písomnej dohody o hmotnej zodpovednosti zamestnanca za zverené hotovosti nevyučuje zodpovednosť zamestnanca za skutočnú škodu a ušlý zisk. Táto právna skutočnosť spôsobuje iba zaťaženie zamestnávateľa dôkaznou povinnosťou v súvislosti so zavinením zamestnanca, preto vzhľadom na neuzatvorenú písomnú dohodu o hmotnej zodpovednosti žalovanej za zverené hotovosti, bol žalobca v posudzovanom spore povinný preukázať ním tvrdené zavinenie vo forme úmyslu žalovanej ponechať si jej zverenú hotovosť zinkasovanú od jeho zákazníkov. Z uvedeného dôvodu námietka žalovanej týkajúca sa neexistencie dohody o hmotnej zodpovednosti nezakladá právnu neopodstatnenosť žalobného návrhu. Poukázal na to, že z hľadiska dôkaznej povinnosti tej ktorej procesnej strany, významným bolo posúdenie údajnej požiadavky žalobcu kladenej na žalovanú s tým, aby pri/po skončení pracovného pomeru odovzdala kompletnú písomnú (obchodnú a účtovnú) evidenciu autopožičovne, ktorú podľa tvrdenia žalobcu doposiaľ neodovzdala. Vychádzajúc z negatívnej dôkaznej teórie nie je možné požadovať od procesnej strany, aby preukazovala neexistujúcu skutočnosť, teda skutočnosť, ktorá sa nestala, resp. situáciu, ktorá nenastala, preto vo všeobecnosti platí, že ak jedna strana tvrdí, že protistrana jej nevrátila určitú dokumentáciu, zaťažuje protistranu dôkazné bremeno k podporeniu pozitívnej - existujúcej skutočnosti, ktorým by mala preukázať, že dokumentáciu vrátila a zároveň platí, že ak procesná strana tvrdí, že žiadala od protistrany písomnú evidenciu a protistrana túto jej žiadosť popiera, povinným subjektom z hľadiska objasnenia dôkaznej situácie je tá procesná strana, ktorá tvrdí, že žiadosť učinila. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom (tvrdeným e-mailom alebo SMS správou) nepreukázal, že by bol žalovanú žiadal o odovzdanie kompletnej písomnej (obchodnej a účtovnej) evidencie autopožičovne, pričom v prospech žalovanej svedčí i znenie dohody o skončení pracovného pomeru strán, na základe ktorej účastníci tejto dohody prehlásili, že ku dňu podpisu dohody nemajú voči sebe žiadne nároky z titulu pracovnej zmluvy. Ak by žalobca ku dňu 26.7.2019 postrádal akúkoľvek písomnú evidenciu autopožičovne, neprehlásil by, že nemá z pracovného vzťahu voči žalovanej žiadny nárok. Zároveň je potrebné mať na zreteli, že dohoda o skončení pracovného pomeru nepojednáva iba o urovaní peňažných nárokov, ale článok I. bod 1.2. Dohody pamätá na akékoľvek nároky, t. j. zahŕňa i nárok na vydanie zamestnancovi zverených vecí a majetku. Súhlasil so žalovanou, že ako bývalá zamestnankyňa v spoločnosti žalobcu sa ocitla v objektívnej dôkaznej núdzi a nie je možné si dosť dobre predstaviť, ako mala voči svojmu bývalému zamestnávateľovi preukázať, že písomnú evidenciu autopožičovne mu vrátila, keďže ku dňu skončenia a podpísania dohody o skončení pracovného pomeru obe strany konali s uzročením, že žalovaná celú obchodnú a účtovnú dokumentáciu žalobcovi vrátila. K uvedenému dodal, že ani v rámci predžalobnej výzvy sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu nedomáhal vrátenia v súdnom konaní namietanej písomnej evidencie. Upriamil pozornosť žalobcu na to, že žalovaná poukazovala na písomné prehlásenie strán o urovaní ich vzájomných nárokov z pracovnej zmluvy výhradne v súvislosti s odovzdaním/neodovzdaním písomnej evidencie autopožičovne, preto neobstojí námietka žalobcu, že nemôže urovnať niečo, o čom v čase uzavretia dohody o skončení pracovného pomeru nemal vedomosť, nakoľko o skutočnosti či jeho zamestnanec, s ktorým pracovný pomer končí, vrátil všetku jemu zverenú dokumentáciu, žalobca ako zamestnávateľ vedieť musel, resp. bol povinný túto skutočnosť v rámci úkonov spojených so skončením pracovného pomeru si riadne preveriť a na základe svojich zistení koncipovať obsah dohody o skončení pracovného pomeru. Súd prvej inštancie mal potom za to, že tvrdenie žalobcu o jeho nemožnosti preukázať existenciu účtovného dokladu z dôvodu, že ním nedisponuje, sa javí ako účelové a alibistické v snahe presúvať dôkazné bremeno na žalovanú, ktorá s vedomím oboch dotknutých strán sa ocitla v značne limitovanej schopnosti predkladať dôkazy týkajúce sa evidenčných dokladov spoločnosti žalobcu. Súd prvej inštancie kvalifikoval formu žalobcom uplatnenej náhrady škody ako ušlý zisk v celom rozsahu ním

špecifikovaných skutkov v prípadoch č. 1. až 10., pretože nielen rozdiel medzi oficiálnym nájomným a nájomným dohodnutým a inkasovaným v údajne neprímerane nízkej výške v rozpore s cenníkom žalobcu, predstavuje peňažnú stratu na zisku žalobcu, ale aj žalovanou od zákazníkov žalobcu zinkasovaná a údajne do pokladne žalobcu neodovzdaná hotovosť mala spôsobiť žalobcovi majetkovú ujmu v podobe ušlého zisku, ktorý by inak (nebuť úmyselného protiprávneho konania žalovanej) žalobca dosiahol. Zároveň i namietaným konaním žalovanej spočívajúcim v bezodplatnom prenájaní vozidiel autopožičovne mala žalobcu ukrátiť na peňažnom zisku, ktorý by za odplatného nájmu v prípadoch č. 6. až 10. vykazoval. Napokon i samotným žalobcom opísaná subjektívna stránka konania žalovanej, ktorá mala byť založená na úmyselnom zavinení žalovanej, zakladá zákonnú hypotézu podľa ustanovenia § 186 ods. 3 Zákonníka práce, za ktorej nastupuje právna dispozícia oprávňujúca zamestnávateľa požadovať náhradu ušlého zisku. K zavinenému protiprávnemu konaniu žalovanej v prípadoch č. 1 až 5., ktorým mala odcudzovať hotovosti prijímané titulom nájomného od zákazníkov žalobcu dôvodil, že žalobca v konaní nepredložil žiadnu účtovnú evidenciu týkajúcu sa úhrad užívateľov vozidiel v zmysle faktúr vystavených v rozhodnom období september - december 2018, ktorá by obsahovala faktúry a úhrady iných než dotknutých zákazníkov (P. D., spoločnosť O. s.r.o.), čím by navodil pravdepodobnosť vymazania faktúr predložených P. D.. Taktiež nepredložil žiadnu účtovnú, resp. obchodnú evidenciu, ktorá by obsahovala žalobcom predložené faktúry č. V v sume 300,- €, č. V v sume 99,- € vystavenú odberateľovi J. Q., č. V v sume 183,98 €, ktoré mali predstavovať žalovanou pozmenené - upravené faktúry, ktoré žalobca údajne vo svojom účtovníctve evidoval a dohľadal. Žalobca v konaní predložil iba výpis z hlavnej pokladne - účtovnú evidenciu, resp. sumár faktúr, ktorý sa podľa jeho vlastného tvrdenia týka úplne iného oddelenia jeho spoločnosti, a to skladu, pričom predmetom faktúr je predaj komodít, preto uvedený listinný dôkaz je bez akejkoľvek dôkaznej sily k žalobcom tvrdým skutkom žalovanej, keďže neupravuje fakturačné údaje užívateľov vozidiel za rozhodné obdobie. Vzhľadom na uvedené považoval argumentáciu žalobcu o v prípadoch č. 1. až 5. neevidovaných faktúrach a hotovostiach iba chabým a ničím nepodloženým tvrdením. Ak by aj žalobca preukázal absenciu predmetných, P. D. v jednotlivých prípadoch predložených faktúr vo svojom účtovníctve (porovnaním s inými v účtovníctve figurujúcimi faktúrami vystavenými v rozhodnom období), preukázal by iba skutočnosť, že žalovaná ako jediná zamestnankyňa v danom čase bola oprávnená vystavovať faktúry. Zákazníkovi P. D., resp. spoločnosti brandworx s.r.o., faktúru za nájom vozidla nevystavila alebo vystavila faktúru s rovnakým číslom, ale na inú sumu, prípadne iné vozidlo, než ktorú predložil žalobcovi P., pričom za tohto (nepreukázaného) stavu by bolo možné dospieť iba k záveru, že v obchodnej evidencii spoločnosti žalobcu sú nezrovnalosti a neporiadok, ale nebolo by možné skonštatovať úmysel žalovanej ponechať si pre seba na úkor žalobcu od klientov zinkasovanú hotovosť. So zreteľom na uvedené tvrdenie žalobcu, že ak neeviduje poukázanie hotovosti do jeho pokladnice, musela si žalovaná predmetnú sumu protiprávne prisvojiť, je iba jeho subjektívnou domnienkou alebo účelovým stanoviskom. K žalobcom podsúvanej teórii o nevysvetliteľnom disponovaní faktúrami s rovnakým číslom, ale vystaveným na rôzne sumy nájomného, ktorou spochybňoval riadne zúčtovanie peňažných prostriedkov žalovanou, a tým vyvodzoval záver o jej protiprávnom konaní spôsobujúcom mu vznik majetkovej škody uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal opak žalovanou namietanej skutočnosti, že vedenie účtovníctva nebolo v jej pracovnej náplni, keď z pracovnej zmluvy, ani interného predpisu žalobcu nevyplýva, že by žalovaná viedla účtovníctvo spoločnosti žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné mať na zreteli, že spoločnosť žalobcu mala zriadené samotné ekonomické oddelenie ako vyplynulo z nesporného tvrdenia žalovanej, že tabuľku s informáciami o stave vozidiel spolu so sumárom úseku zasielala na mesačnej báze spolu s ekonomickým výsledkom i potvrdzujúceho tvrdenia svedkyne J., ktorá tvrdila, že žalovanou alebo ňou vystavené faktúry boli raz za mesiac odovzdané ekonomickému oddeleniu na kontrolu. Je tak zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno k tvrdeniu žalovanej viesť účtovnú evidenciu, pretože za účtovníctvo firmy zodpovedali pracovníci ekonomického úseku žalobcu. Vo svetle takto zistených skutočností nevystáva otázka voči žalovanej, ale naopak náležitou je otázka na žalobcu, prečo keď žalovaná nesporne posielala na dennej báze ranný spravodaj - hlásenie o pohybe vozidiel a financiách, pričom každomesačne žalobca mal prehľad o ekonomickom výsledku úseku autopožičovne, na ktorom žalovaná pôsobila, nevedel o duplicitne vystavených faktúrach na rôzne sumy priebežne v čase bezprostredne nadväzujúcim na ich vystavenie a nepochopiteľne sa o nezrovnalostiach v účtovnej evidencii mal dozvedieť až po skončení pracovného pomeru so žalovanou. Navyše, ak by aj žalovaná za vedenie účtovníctva zodpovedala, zákazníkovi dodatočne predložená faktúra a žalobcom dodatočne dohľadaná faktúra s rovnakým číslom, ale vystavená na inú sumu nájomného, nepreukazuje zavinené protiprávne konanie žalovanej ani vznik majetkovej škody žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal ani skutočnosť, že vôbec bolo v objektívnej možnosti žalovanej zmeniť sumu

vystavenej faktúry, nakoľko svedkyňa J., ktorá žalovanú po skončení jej pracovného pomeru nahradila, poprela možnosť vykonať v informačnom systéme žalobcu zmenu vystavenej faktúry v časti jej sumy a tiež nevyhlásila oprávnenie prístupu do systému faktúr inými zamestnancami spoločnosti žalobcu, pričom iba uviedla, že v skutočnosti do systému faktúr nikto iný nevstupoval, každý si hľadel svoju prácu a tým nevyvrátila a nespochybnila tvrdenie žalovanej, že do programu autopožičovne mal prístup každý zamestnanec, keďže títo sa prihlasovali do programu pod jedným prihlasovacím menom. Dal do pozornosti žalobcovi, že za účelom preukázania protiprávneho konania žalovanej zakladajúcej skutkovú podstatu odcudzenia majetku (hotovosti) patriaceho žalobcovi, nepostačuje preukázanie nezrovnalostí v účtovnej evidencii jeho spoločnosti odhliadnuc od toho, že žalobca ani túto skutočnosť nepreukázal, nakoľko predložil s predmetom sporu nesúvisiacu účtovnú evidenciu, ale vzhľadom na pohyb hotovosti medzi jej prevzatím žalovanou a vložením hotovosti do banky na účet žalobcu, bolo nutné sa zaoberať okolnosťami nasvedčujúcimi disponibilite aj iných osôb ako žalovanej s hotovosťou. Žalovaná síce náležite nepreukázala ňou tvrdenú a žalobcom popretú skutočnosť, že zákazníkmi uhradenú hotovosť na pravidelnej báze odovzdávala k rukám konateľa žalobcu Ing. U. Y., prípadne p. U. pracujúcej v danom období na sekretariáte spoločnosti žalobcu, keďže nezaujată svedkyňa X. J. ako nástupkyňa na pracovnej pozícii žalovanej, v zásade odmietla výskyt situácie, kedy by ona tržbu v hotovosti odovzdala konateľovi žalobcu alebo p. U.. Uvedená svedkyňa priamo verifikovala žalovanou tvrdenú skutočnosť, že okrem nej vkladal hotovosť do banky aj iný poverený zamestnanec (p. Y.), ktorý mal spoločnosti vypomáhať a tak okrem žalovanej, svedkyne (táto začala pracovať u žalobcu od 1.3.2019, t. j. až po rozhodnom období) mohol s hotovosťou manipulovať aj iný pracovník ako žalovaná. Preto je hodnoverným prostriedok procesnej obrany žalovanej, že hotovostné platby odovzdávala povereným kolegom a z takto preukázaného skutkového stavu následne vyplýva, že hotovosť sa nenachádzala počas celej doby v uzamknutej pokladničke, keďže hotovosť sa mohla ocitnúť i v dispozícii iných zamestnancov/zamestnanca poverených odnášaním hotovostných peňažných prostriedkov do banky. Z uvedeného dôvodu neobstojí argument žalobcu, že žalovaná nikdy nehlásila poškodenie uzamykateľnej pokladničky, ak táto bola odložená v trezore, nakoľko vzhľadom na oprávnenie ďalších pracovníkov spoločnosti žalobcu vkladat' hotovosť do banky, uzamknutá v trezore umiestnená pokladnička nepredstavovala v posudzovanom spore prekážku pre zmocnenie sa hotovosti, ktorú by bolo nutné za použitia fyzickej sily prekonať. V intenciách tohto záveru je irelevantnou i námietka žalobcu týkajúca sa monitorovania sekretariátu kamerovým systémom, pretože pre zmocnenie sa hotovosti inou osobou než žalovanou nebolo potrebné uzamknutú pokladňu poškodiť, ani prístupit' k inému násilnému spôsobu zmocnenia sa peňazí patriacich žalobcovi. Navyše v štádiu ústneho súdneho konania sám žalobca spomenul fakt, že v spoločnosti existoval človek, ktorý mal hotovosť odnášať do banky a na otázku súdu akého konkrétneho človeka mal na mysli, neidentifikoval žiadnu osobu a iba uviedol, že v súčasnosti sú to traja alebo štyria ľudia, tzv. zberatelia finančných prostriedkov. Je potom nad akúkoľvek pochybnosť zrejmá pravdivosť tvrdenia žalovanej o zamestnancoch poverených vkladáním hotovosti do banky, keď i v súčasnosti žalobca praktizuje metódu vkladania hotovostných tržieb prostredníctvom svojich k tomuto účelu poverených zamestnancov/pomocných pracovníkov, takže jednoznačne musel uvedenú prax uplatňovať i v rozhodnom období, keď o zavinenom protiprávnom konaní žalovanej nemal mať žiadnu vedomosť. Pochybnosti o zamestnancovi poverenom vkladáním hotovosti do banky nevzbudila ani svedkyňa Q. U., ktorá priamo neodpovedala na otázku súdu či má vedomosť o dovzdávaní žalovanou od zákazníkov zinkasovanej hotovosti k rukám iného povereného kolegu za účelom vkladu hotovosti do banky. Namiesto priamej odpovede (áno/nie) poukázala na postup súvisiaci s registračnou pokladňou, avšak v konaní mal na základe svedeckej výpovede p. J. nepochybné preukázané, že elektronická fiškálna pokladňa, do ktorej sa vkladala hotovosť, bola u žalobcu zavedená až v čase, keď žalovaná v spoločnosti žalobcu už nepracovala, resp. v období po skončení dočasnej práceneschopnosti žalovanej v roku 2019, ktoré nespadá do rozhodného obdobia prvých piatich prípadov (september 2018 až január 2019), z dôvodu ktorého považoval argumentáciu registračnou pokladňou v predmetnom spore za vecne irelevantnú, o čom svedčí i dôkazná núdza žalobcu, ktorý namiesto účtovnej evidencie z registračnej pokladne, ktorá by zachytávala fakturáciu nájmov vozidiel, predložil nesúvisiacu účtovnú evidenciu z predaja komodít. V jednom dychu však svedkyňa U. v reakcii na otázku právneho zástupcu žalovanej uviedla, že hotovosť v pokladni každý deň odnášal do banky zamestnanec žalobcu, čím možno spoľahlivo skonštatovať, že išlo nielen o žalovanú, ale aj iného k tomuto účelu oprávneného zamestnanca. V konaní na základe výsluchu samotnej p. U. mal preukázanú i skutočnosť, že kľúčom od trezoru, v ktorom sa nachádzali náhradné kľúče od vozidiel autopožičovne a do ktorého mala vkladat' hotovosť (údajne v uzamknutej pokladničke) žalovaná, alebo iní jej poverení kolegovia, ktorým hotovosť žalovaná odovzdala, disponovala zamestnankyňa sekretariátu Q. U.. Jej svedeckou výpoveďou sa tiež preukázalo, že do úvahy prichádzajúceho spektra

osôb, ktoré ju žiadali o otvorenie trezoru, nespádala iba žalovaná, ale že videla, keď si niekto prišiel na sekretariát po kľúč, alebo priamo ju požiadal o otvorenie trezora. Hoci nevedela označiť konkrétnych zamestnancov, ktorí okrem žalovanej vstupovali do trezora spoločnosti žalobcu, s istotou hraničiacu pravdepodobnosť, že trezor nevyužívala iba žalovaná, podporuje i nesporné tvrdenie p. U., že trezor sa nachádzal na ekonomickom úseku. Na základe elementárnej logiky dospel k záveru, že trezor slúžil i pracovným potrebám zamestnancov ekonomického oddelenia, pričom p. U. ani netvrdila, že trezor využívala jedine a len žalovaná. Vychádzajúc zo záveru, že hotovosť ležala v trezore uložená bez toho, aby bola v uzamknutej pokladničke, nakoľko z výsluchu X. J. vyplynulo, že už samotná uzamknutá pokladnička bola v pracovnom priestore žalovanej pri jej pracovnom stole umiestnená i v uzamykateľnej zásuvke s tým, že pokladnička i zásuvka sa skutočne zamykali kľúčmi, ktorými disponovala iba žalovaná a ona, bolo by iracionálne vkladať do trezora hotovosť v uzamknutej pokladničke, keď táto bola uzamknutou pokladničkou zabezpečená, mal za to, že hotovosť z trezoru, ktorú doň vložila žalovaná alebo poverený zamestnanec, sa mohla dostať do dispozície kohokoľvek, kto v rozhodnom období trezor použil. Posudzujúc žalobcom opísané prípady č. 4. a 5. venoval pozornosť i spôsobu platby uvedenej na žalovanou vystavených faktúrach č. V č. V a č. V keďže uvedenými faktúrami vyúčtované nájomné mal P. D., resp. spoločnosť brandworx s.r.o. uhradiť príkazom alebo inkasom, t. j. bezhotovostne. Ak žalobca založil svoj nárok na náhradu škody na nepoukázaní hotovostných platieb do jeho pokladne zo strany žalovanej, považoval za vecne irelevantné platby preukázateľne hradené príkazom alebo inkasom, ktoré neboli spôsobilé založiť protiprávne konanie žalovanej spočívajúce v neodvážaní od nájomcov prijatej hotovosti do pokladne žalobcu, ktorý vychádzal iba zo sprostredkovanej, P. D. poskytnutej informácie, že úhradu nájomného mala žalovaná prijať v hotovosti, hoci sám žalobca nepovažuje P. D. za dôveryhodnú osobu, keďže podal proti nemu žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca tak žiadnym relevantným dôkazom nespochybnil formu úhrady nájomného uvedenú na žalovanou vystavených faktúrach. K majetkovej škode žalobcu spôsobenú protiprávnym konaním žalovanej, ktorá mala zákazníkovi P. D., resp. spoločnosti brandworx s.r.o. v prípade č. 4. fakturovať neprímerane nízku cenu nájmu požičaného vozidla, čím mu na základe rozdielu medzi oficiálnym cenníkom stanoveným nájomným a žalovanou bez vedomia a súhlasu žalobcu určenou absurdne nízkou cenou nájomného vznikol ušlý zisk v celkovej sume 391,97 € (279,97 € + 2 x 56,- €), dôvodil súd prvej inštancie, že P. D., resp. spoločnosť brandworx s.r.o., prostredníctvom ktorej menovaný pán vystupoval, nemal prenajaté motorové vozidlo od žalobcu iba na 21 dní (od 31.8.2018 do 21.9.2018), na ktorú dobu sa vzťahuje žalobcom opísaný prípad č. 4., ale so zreteľom aj na ďalšie obdobia prenájmu vozidla v zmysle všetkých žalobcom špecifikovaných prípadov je zrejmé, že P. D., resp. spoločnosť brandworx s.r.o., si prenajímal automobil od žalobcu minimálne od 1.8.2018 až do 31.12.2018 (prípady č. 10.), resp. do januára 2019 (prípady č. 1), t. j. takmer pol roka. Ak mal požičané vozidlo na dobu 30 dní a viac, predstavoval v zmysle cenníka autopožičovne dlhodobého nájomcu, pri ktorom prichádzala do úvahy individuálne dojednaná cena nájmu vozidla. Nájomné za vozidlo Škoda Fabia Combi nemuselo v prípade č. 4. bezvýnimčne zodpovedať jednotkovej cene nájmu v sume 18,- € bez DPH/deň pri faktúre vystavenej na 21 dní alebo nájomnému v sume 22,- € bez DPH/deň pri faktúrach vystavených na 7 dní, pričom sám konateľ žalobcu uviedol, že pri požičaní vozidla na obdobie 30 dní a viac, bola žalovaná oprávnená dojednávať individuálnu cenu nájmu. V tejto súvislosti neobstojí argument žalobcu, že sa muselo jednať o platiaceho zákazníka, ktorým P. D. nebol/nemal byť, pretože v rozhodnom čase (31.8.2018 - 21.9.2018) žalobca nepovažoval svojho dlhodobého zákazníka P. D., ktorého sám predstavil žalovanej s tým, že bude mať dohodnuté dlhodobé nájomné v sume 400,- €/mesiac, za neplatiča, keďže i po tomto období mu vozidlo naďalej prenajímal. Súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia inicioval voči nemu až v roku 2020, nakoľko o jeho dlžnom nájomnom sa mal dozvedieť až po skončení pracovného pomeru so žalovanou, kedy vykonal kontrolu a rekonštrukciu účtovnej a obchodnej evidencie, preto samotný fakt riadneho a včasného neplnenia záväzku za prenájom automobilu zo strany P. D., resp. spoločnosti brandworx s.r.o. v danom prípade a v danom čase nespochybňoval právo žalovanej dojednať s uvedeným zákazníkom individuálnu cenu nájmu vozidla. Zaužívanú prax žalobcu poskytovať stálym a dlhodobým zákazníkom nižšiu cenu nájmu za užívanie vozidla potvrdila i svedkyňa X. J.. Pravdivosti a hodnovernosti tvrdenia žalovanej, že jej riaditeľom predstavený pán P. D. (cudzí štátny príslušník, ktorého od žalovanej delila zjavná rečová bariéra) mal mať dohodnuté nájomné v sume 400,- €/mesiac, nasvedčuje i výška nájomného v žalovanou vystavených faktúrach č. XXXXXX, č. V a č. V v súhrnnej sume 294,03 € za 21 dní nájmu vozidla (31.8.2018 - 21.9.2018), čo predstavuje nájomné v sume 14,- €/deň, t. j. primeranú individuálne dojednanú cenu dlhodobého nájmu oproti oficiálnej cene 18,- €/deň pri nájme za obdobie 21 - 29 dní. Za celý mesiac bol zákazník povinný platiť nájomné v sume cca 420,- € (14,- € x 30 dní) tak, ako uviedla žalovaná. Vzhľadom na uvedené je zavádzajúci matematický výpočet nájomného

zodpovedajúceho dobe nájmu kratšej ako 30 dní v zmysle cenníka autopožičovne, pretože žalobca nezohľadnil dlhodobý (podľa jeho vlastného tvrdenia ročný) prenájom vozidla zákazníkom P., prípadne spoločnosťou brandworx s.r.o., ktorý pripúšťa individuálnu výšku nájomného upravenú individuálnym spôsobom preukázateľne i v posudzovanom spore a zámerne rozčlenil 21-dňové obdobie nájmu na tri samostatné a vzájomne izolované obdobia, aby dosiahol markantnejší rozdiel medzi cenníkom autopožičovne stanovenou cenou nájmu a fakturačne vyúčtovaným nájomným. Bez započítania nájomného v sume 2 x 98,- € v zmysle faktúr č. V a č. V za čas, ktorý spadá do obdobia fakturovaného vo faktúre č. XXXXXX, dosiahol namiesto dohodnutého nájomného v sume 14,- €/deň, ktoré je vzhľadom k jednotkovým cenám nájmu pri krátkodobých alebo menej ako 30 dní trvajúcich nájmoch vozidla Škoda Fabia Combi (22,- €/deň a 18,- €/deň) primeraným individuálne dojednaným nájomným, s realitou a skutkovým stavom nekorešpondujúce nájomné v sume 4,66 €/deň, aby navodil mylný dojem neprimerane až absurdne nízkej ceny nájmu. K záveru, že žalovaná poskytovala automobily klientom za nápadne nevýhodných podmienok pre žalobcu, nemožno dospieť. V súvislosti so žalobcom namietaným neprípustným poskytovaním bezodplatných nájmov (prípady č. 6. až 10.) konštatoval, že žalovaná i svedkyňa X. J. netvrdili, že by zapožičanie vozidla bolo možné poskytnúť bezodplatne. Z procesnej obrany žalovanej verifikovanej svedeckou výpoveďou uvedenej svedkyne vyplynulo, že v prípade potreby opravy alebo servisu pôvodne u žalobcu prenajatého vozidla je možné so súhlasom a vedomím žalobcu poskytnúť zákazníkovi na dobu nutnej servisnej prehliadky alebo opravy náhradné vozidlo, za ktoré klient platil nájomné v zmysle dojednaného nájomného k pôvodne zapožičanému vozidlu žalobcu a aj za takto požičané náhradné vozidlo sa uzatvárala nová nájomná zmluva. Vzhľadom na hradené nájomné za celkové obdobie prenájom vozidla (v danom prípade 400,- € mesačne), zákazník neuhrádzal nájomné za náhradné vozidlo osobitne. Uvedená svedkyňou deklarovaná skutočnosť vysvetľuje „pro forma“ uzatvorené zmluvy o nájme vozidla s dohodnutým nájomným v sume 0,- €. Záver o tom, že v prípadoch č. 6. až 10. išlo o náhradné vozidlo zapožičané za pôvodne dlhodobo prenajímané vozidlo P. D., resp. spoločnosti brandworx s.r.o. podporuje aj fakt, že v zmysle žalovanou vystavených faktúr v období mesiacov september 2018 až január 2019 v spojení s poznámkou na zmluve o nájme vozidla č. G mal vyššie identifikovaný klient dlhodobu prenajatú od žalobcu konkrétne vozidlo s EČV: O. a podľa bezodplatných nájomných zmlúv predmetom dočasného užívania bolo motorové vozidlo s iným evidenčným číslom (BL XXX W., BL XXX R., BL XXX Z.), pričom obdobia prenájomov týchto vozidiel (najmä vozidla s EČV: BL XXX HV) sa prekrývajú s obdobím prenájom vozidla s EČV: BA XXX XM, nehovoriac o tom, že podľa odpovede žalovanej k predžalobnej výzve prvotná zmluva o nájme vozidla mala byť s P. D. uzatvorená už v decembri 2017. Pravdepodobne mal menovaný zákazník zapožičané vozidlo s EČV: BA XXX XM aj v prvých ôsmich mesiacoch roku 2018, preto keď žalovaná za uvedený dlhodobu prenajímaný automobil vystavovala P. D., resp. spoločnosti brandworx s.r.o. faktúry na úhradu nájomného v určitej sume, je evidentné, že za v prelínajúcom sa časovom horizonte (1.8.2018 - 31.12.2018) zapožičaný automobil slúžil ako náhradné vozidlo v prípade, že pôvodne prenajaté vozidlo nemohlo byť z dôvodu potreby opravy alebo servisu riadne užívané. Výskyt nutnosti opráv vozidiel z autopožičovne žalobcu a poskytovanie zákazníkovi náhradných vozidiel potvrdila i svedkyňa J., preto púhe popretie súhlasu, resp. pokynu žalobcu k bezodplatnému zapožičaniu vozidla považoval za nedôveryhodný prostriedok procesného útoku žalobcu, ktorý žalovaná v konaní vyvrátila svedectvom p. J.. Nastoleným skutkovým stavom, za ktorého zistenia nebolo možné považovať za pravdivé tvrdenie žalobcu, že nevedel o prípade poskytovaní náhradného vozidla, keďže takúto situáciu predpokladajú Všeobecné podmienky nájmu motorových vozidiel spoločnosti žalobcu, ktoré v článku VI. bod 12. explicitne zakotvujú povinnosť prenajímateľa poskytnúť nájomcovi náhradné motorové vozidlo v prípade, ak sa počas doby nájmu motorové vozidlo stane nespôsobilým na užívanie bez zavinenia nájomcu a zároveň, keď o poskytovaní náhradných vozidiel v rámci dojednaných nájmov mala vedomosť i svedkyňa J. pracujúca na rovnakej pozícii ako žalovaná. So zreteľom na uvedené považoval za účelovú argumentáciu žalobcu, na základe ktorej vytrhol z kontextu zisteného skutkového stavu iba zmluvy o nájme vozidla s dohodnutým nájomným v sume 0,- € bez predloženia im predchádzajúcej odplatnej nájomnej zmluvy tak, aby vytvoril mylnú domnienku o bezodplatnom zapožičívaní áut zo strany žalovanej. Je prinajmenšom zvláštne a vysoko nepravdepodobné, aby ekonomické oddelenie žalobcu nevedelo po celú dobu prenájom vozidla (podľa žalobcu išlo o obdobie jedného roka), že prenajíma vozidlá bezodplatne, bez nájomných zmlúv a bez úhrady, najmä ak žalovaná zasielala svojmu zamestnávateľovi na pravidelnej týždennej a mesačnej báze reporty o stave vozového parku i financiách spolu s ekonomickým výsledkom. Žalobca žiadnym listinným ani iným dôkazom nepreukázal, že žalovaná odcudzovala jemu náležiacu od jeho zákazníkov uhrádzané hotovostné peňažné prostriedky a tým mu spôsobila majetkovú škodu vo forme ušlého zisku. Rovnako nepreukázal

zavinené porušenie pracovných povinností žalovanou spočívajúce v neprimerane a absurdne nízkej cene nájmu, ktorý so zákazníkmi žalobcu dojednávala a že zapožičiavala klientom žalobcu vozidlá bezodplatne. Dospel k záveru, že podľa ustanovení § 179 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 186 ods. 3 Zákonníka práce neboli splnené podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej ako bývalej zamestnankyne za škodu, ktorú spôsobila zavineným - úmyselným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, pretože žalovaná na základe zistenej dôkaznej situácie neporušila žiadnu právnu povinnosť, tobož že by takéto porušenie a s ním priamo súvisiacu majetkovú škodu spôsobila zavineným úmyselným konaním.

3.2. O náhrade trov konania rozhodol právne podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.) a procesne úspešnej žalovanej priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkol súdu prvej inštancie, že svojim procesným postupom porušil povinnosť podľa ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p., keď počas celého konania vôbec neuviedol, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré nesporné, ani svoje predbežné právne posúdenie veci, hoci sa uskutočnili štyri pojednávania (do tohto počtu nepočíta posledné pojednanie zo dňa 19.9.2024, na ktorom došlo iba k prednesu záverečných rečí a vyhláseniu rozsudku), čoho dôkazom sú zápisnice i nahrávky z pojednávania. Uvedeným mu tak prvoinštančný súd uprel možnosť reagovať na predbežné právne posúdenie veci súdom, či už právnu argumentáciu alebo návrhom na vykonanie ďalších dôkazov vo veci. Súd prvej inštancie v podstate počas celého konania mlčal ohľadom merita veci a strany konania sa jeho názor na vec dozvedeli až pri vyhlásení samotného rozsudku, kedy už nebolo možné z jeho strany akokoľvek reagovať (čo možno považovať aj za porušenie povinnosti súdu predchádzať vydávaniu prekvapivých rozhodnutí, k čomu existuje pomerne bohatá judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, napríklad II. ÚS 444/2022, III. ÚS 52/2019), čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Ďalej uviedol, že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu označil prvoinštančný súd dohodu o skončení pracovného pomeru uzavretú medzi ním a žalovanou ako dohodu o urovnaní, čo v žiadnom prípade nie je, žiadne vzájomné sporné práva a povinnosti sa dohodou o skončení pracovného pomeru v tomto prípade neurovnali. Už spolu so žalobou vysvetlil, že k zisteniam, na základe ktorých podal žalobu, dospel až s odstupom času a väčšinu z nich až potom, ako mu dôkazy (faktúry a zmluvy) dodal samotný klient P. D., nakoľko tieto doklady žalovaná nezaradila do jeho internej dokumentácie a účtovníctva. Nemal tak pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru ako vedieť, že takéto dokumenty existujú napriek tomu, že žalovaná, ako uviedli pri svojej výpovedi zhodne strany konania a svedkovia, mala v rámci svojej pracovnej náplne povinnosť vystavovať faktúry i prijímať hotovosť od klientov v rámci autopožičovne. Nie je pravda, že by nepreukázal skutočnosť, že žiadal žalovanú o vydanie chýbajúcej dokumentácie. Vo výpovedi na pojednávaní konanom dňa 20.10.2022 jednoznačne uviedol, že žalovanú žiadal o vydanie chýbajúcej dokumentácie, ona ju však neodovzdala a toto jeho tvrdenie ani nerozporovala. Dodal, že súd prvej inštancie vôbec v napadnutom rozhodnutí neodôvodnil, z akého dôvodu pri posúdení veci nebral do úvahy tvrdenia jeho konateľa, ktoré uviedol pri svojom výsluchu, pričom opakovane dal za pravdu žalovanej bez toho, aby tieto jej tvrdenia podrobil prieskumu. K prípadom č. 1. až 5. dôvodil, že ich nemožno považovať za uplatnenie náhrady škody v podobe ušlého zisku, ale reálnej škody spôsobenej mu žalovanou. V týchto prípadoch žalovaná vystavila faktúry, ktoré následne odovzdala klientovi (vždy išlo o osobu P. D., ktorý vystupoval buď ako fyzická osoba alebo ako zástupca spoločnosti brandworx s.r.o.), prevzala hotovosť od klienta, čo potvrdil aj samotný P. D., dôkazom sú samotné faktúry, na ktorých je uvedené, že platba bola realizovaná v hotovosti, pričom žalovaná túto hotovosť do jeho pokladne preukázateľne nevložila. Doplnil na pojednávaní konanom dňa 25.1.2022 listinné dôkazy tak, že ku každému prípadu uviedol stručné vysvetlenie prípadu s tým, že na všetkých faktúrach sa pritom uvádza meno žalovanej, jej podpis, jeho pečiatka a tak je vylúčené, aby k ich vyhotoveniu došlo inou osobou ako samotnou žalovanou. Skutočnosť, že v príslušných faktúrach riadne evidovaných v jeho účtovníctve pod tým istým číslom ako faktúry, ktoré predložil P. D. preukazuje, že žalovaná vystavila faktúru s duplicitným číslom, ale už ju neuložila do účtovníctva/internej dokumentácie a ani hotovosť nedala do pokladne. Poukázal v tejto súvislosti na výpoveď svedkyne J., ktorá potvrdila, že v prípade,

ak chcel klient zaplatiť v hotovosti, išli s klientom k pokladni, z ktorej bol následne vytlačený bloček a do pokladne sa táto hotovosť vložila, takže v samotnej pokladnici sa vytvoril záznam aj o subjekte, ktorý platbu v hotovosti vykonal. V danom období nebola evidovaná úhrada od P. D., ani spoločnosti brandworx s.r.o. Predložil aj výpis zo systému CARYS, v ktorom je evidencia, kedy a ktoré autá požičovne boli požičané, nájomné zmluvy, ktoré žalovaná uzatvárala na sumu 0,- € bez jeho súhlasu. Žalovaná pri svojom výsluchu nevedela vysvetliť duplicitu faktúr. Prvoinštančný súd sa mu snažil vytknúť, že nepredložil dôkaz o neexistencii faktúr, ktoré neboli žalovanou do účtovníctva vôbec vložené (prípady č. 3. a 4.). O ich existencii nevedel až do momentu, keď mu ich predložil P., pričom nie je objektívne možné preukazovať neexistenciu niečoho čo neexistuje. Z uvedené je potom zjavné, že súd prvej inštancie neprihliadal na niektoré dôkazy ním predložené, resp. ich vyhodnotil zjavne nesprávne, a to opakovane. K dôvodom uvedeným v bode 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie si osvojil tvrdenie žalovanej, že jej pracovnou náplňou nebolo viesť účtovníctvo, avšak toto je podľa jeho právneho názoru irelevantné pre toto konanie, keďže nikdy netvrdil, že by žalovaná mala viesť účtovníctvo. Vytkol prvoinštančnému súdu, že opomenul, že žalovaná sporné faktúry síce vystavila, ale nedala do interného systému a iba ich odovzdala osobe P. D., takže ako už uviedol, nemal a ani nemohol mať možnosť sa dozvedieť o týchto faktúrach, až pokým ich uvedená osoba nepredložila. Považuje zistenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za irelevantné pre toto konanie, nakoľko žalovaná predmetnú hotovosť nikdy do pokladne nevložíla, a potom nemohla byť takáto neexistujúca hotovosť vložená do banky. Považuje aj závery prvoinštančného súdu uvedené v bode 38. napadnutého rozhodnutia za mylné, a to že P. D., resp. spoločnosť brandworx s.r.o. mali požičaný ten istý automobil v období od 1.8.2018 až do januára 2019 s poukazom na prípady č. 4. a 10. Súd prvej inštancie z neznámych dôvodov stotožnil dva úplne odlišné prípady nájmu, nakoľko išlo o odlišných odberateľov (dva rôzne subjekty), vozidlá (dve rôzne autá) i rôznu dobu nájmu, z dôvodu ktorého je odôvodnenie napadnutého rozsudku v tejto časti zmätočné. Rovnako mu nie je jasné, ako mohol prvoinštančný súd dospieť k názoru, že P. D. mal dohodnuté fixné nájomné vo výške 400,- €/mesiac (v rozpore s jeho tvrdením žalobcu), pretože táto skutočnosť nevyplýva zo žiadnej zmluvy, faktúry, ale iniciatívne uviedol výpočet, ktorý údajne približne sedí s týmto údajom (420,- €). Takéto hodnotenie dôkazov možno považovať za svojvoľné a v rozpore s princípmi Civilného sporového poriadku. Prvoinštančný súd vôbec nevzal do úvahy, že zľavu z nájomného na motorové vozidlá, prípadne individuálne dojednávateľ ceny bolo možné vždy iba so súhlasom jeho konateľa, čo potvrdila pri svojej výpovedi žalovaná i svedkyňa J.. V konaní ale nebolo preukázané, že by jeho konateľ niekedy udelil súhlas na poskytnutie zľavy v týchto prípadoch, pričom zľavy sa poskytovali iba pri dlhodobých nájmoch, ako potvrdila uvedená svedkyňa. Išlo zväčša opakovane o krátkodobé nájmy vozidiel, nie dlhšie ako na 30 dní, čo v zmysle cenníka ani neumožňovalo dávať na nájom vozidiel zľavy, resp. individuálne dojednávateľ ceny. K bodu 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatoval, že záver o tom, že bezodplatná nájomná zmluva je akceptovateľná, nie je správny. Nájomná zmluva v zmysle Občianskeho zákonníka je povinne odplatnou zmluvou, t. j. nájomná zmluva nikdy nesmie byť bezodplatná, inak by šlo o neplatný právny úkon. Samotná svedkyňa J. pri svojom výsluchu potvrdila, že v prípade ak sa vozidlo pokazilo, tak sa pôvodná nájomná zmluva ukončila, nespotrebovaná časť nájmu sa vrátila nájomcovi a následne sa uzavrela nová nájomná zmluva na nové auto. Takýto postup je správny aj po právnej stránke a potvrdil ho aj on. Určite nemôže byť akceptovateľné uzavierať nájomné zmluvy na 0,- €, resp. ak sa aj poskytlo náhradné vozidlo, tak vždy iba odplatne, ako potvrdila svedkyňa J.. Poskytnutie náhradného vozidla je primárne službou, ktorá sa poskytuje zákazníkom servisu (nie autopožičovne), pričom rovnako v prípade autoservisu a aj požičovne je táto služba vždy poskytnutá odplatne (článok VI. ods. 12 Všeobecných obchodných podmienok). Záverom uviedol, že napadnuté rozhodnutie trpí aj vadou zmätočnosti. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu zmeniť a rozhodnúť v zmysle odvolacieho petitu; žiadal náhradu trov prvostupňového (správne prvoinštančného, poznámka odvolacieho súdu) a odvolacieho konania vo výške 100 %.

5. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že napadnutý rozsudok je vypracovaný precízne, jasne, zrozumiteľne a obsahuje všetky relevantné skutkové i právne aspekty prejednávanej veci, súd prvej inštancie sa v ňom podrobne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a poskytol dôsledné a podložené zdôvodnenie svojho rozhodnutia. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je výstižné, logicky usporiadané a zodpovedá požiadavkám kladeným na súdne rozhodnutia v zmysle Civilného sporového poriadku i judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky. Napadnutý rozsudok napĺňa všetky kvalitatívne požiadavky na presvedčivosť a dostatočnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, keď prvoinštančný súd dostatočne jasne vysvetlil a opísal svoje úvahy, ktoré ho viedli

k jeho vydaniu. Súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s jednotlivými argumentami a dôkazmi prezentovanými stranami sporu. Dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol sú správne a stotožnila sa s nimi. Žalobca sa snaží v odvolaní vytvoriť mylný dojem, že prvoinštančný súd sa jeho tvrdeniami a dôkazmi nezaoberal, avšak táto interpretácia nie je pravdivá. Naopak, súd prvej inštancie vykonal podrobné dokazovanie a analyzoval všetky predložené dôkazy, pričom jednoznačne vysvetlil prečo dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pričom nebol povinný akceptovať jednostranné tvrdenia žalobcu bez toho, aby boli podložené dostatočnými dôkazmi; napadnutý rozsudok sa touto otázkou zaoberá vyčerpávajúco a zrozumiteľne. V tejto súvislosti zdôraznila, že napadnutý rozsudok nebol vydaný v rozpore s právom na spravodlivý proces, ako sa žalobca snaží naznačiť. Žalobcovi bola poskytnutá možnosť predložiť všetky dôkazy, vyjadriť sa k predmetu konania a zaujať stanovisko k vykonanému dokazovaniu. Ak súd prvej inštancie jeho dôkazom neprisúdil takú váhu, ako by si žalobca želal, nejde o pochybenie súdu, ale o dôsledok skutočnosti, že tieto dôkazy neboli dostatočné na preukázanie jeho tvrdení. Napadnutý rozsudok je preto v celom rozsahu zákonný, logický a presvedčivo odôvodnený, pričom neexistuje relevantný dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu. Navyše ide v prejednávanej veci o pracovnoprávny spor, v ktorom sa uplatňuje osobitný režim dôkazného bremena. Nestotožnila sa s odvolacou námietkou žalobcu o tom, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s § 181 ods. 2 C.s.p., pretože žalobcovi zrejme uniklo, že súd prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 25.1.2022 veľmi dôkladne uviedol sporné a nesporné skutočnosti i predbežné právne posúdenie. Tento postup súdu nie je zachytený v zápisnici z dotknutého pojednávania, ale vyplýva zo zvukového záznamu (od 56 minúty a 48 sekundy). Ďalej dôvodila, že podľa jej názoru žalobca nesprávne vníma odôvodnenie napadnutého rozsudku v bode 30. odôvodnenia, v ktorom súd prvej inštancie jasne a zreteľne konštatoval, že tvrdenie žalobcu o tom, že ju vyzval na vrátenie dokumentácie, zostalo iba v rovine tvrdenia. Nemohla v rámci negatívnej dôkaznej teórie dokazovať niečo, čo sa podľa jej slov nestalo, preto to bol práve žalobca, ktorý mal k tejto okolnosti uniesť dôkazné bremeno, čím by podporil jeho tvrdenie, čo sa nestalo. Súd prvej inštancie podporne poukázal aj na obsah dohody o skončení pracovného pomeru, ktorá obsahuje vyhlásenie strán sporu o tom, že nemajú voči sebe žiadne nároky. Žalobca mylne uvádza, že súd prvej inštancie označuje dohodu o skončení pracovného pomeru za dohodu o urovaní, keď iba konštatoval, že obsahom dohody o skončení pracovného pomeru je aj určitá forma urovnania v podobe obojstranného vyhlásenia o neexistencii vzájomných nárokov strán sporu súvisiacich s pracovným pomerom. Žalobca opakovane uvádza, že nemal v čase ukončenia vedomosť v podstate o ničom, čo sa malo diať v autopožičovni, avšak z vykonaného dokazovania vyplynulo, že každý mesiac ekonomické oddelenie kontrolovalo faktúry, pričom je až absurdné si myslieť, že by sa na nejakú chýbajúcu hotovosť neprišlo. Navyše, svedkyňa J. tvrdila, že na týždennej báze mal konateľ a jeho syn zaslaný report o aktuálnom stave požičovne, množstve prenajatých vozidiel, vrátane celkovej tržby na daný týždeň. K argumentácii žalobcu v jeho odvolaní, že „súd vôbec v rozhodnutí neodôvodnil, z akého dôvodu pri posúdení veci nebral do úvahy tvrdenia konateľa žalobcu, ktoré uviedol pri svojom výsluchu“ uviedla, že súd prvej inštancie opakovane naprieč odôvodnením napadnutého rozsudku konštatoval, že žalobca neunesol k svojim jednostranným tvrdeniam dôkazné bremeno. Ak žalobca niečo tvrdil, mal svoje tvrdenia oprieť aj o relevantný dôkaz, čo je ešte umocnené charakterom sporu, kedy na strane žalovaného stojí slabšia strana - zamestnanec. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že prvoinštančný súd jeho žalobný nárok nesprávne právne kvalifikoval ako nárok z titulu ušlého zisku dôvodila, že žalobca tvrdí, že jeho nárok je nárokom z titulu tzv. skutočnej škody. V tejto časti sa plne stotožnila s odôvodnením napadnutého rozsudku a dodala, že pre posúdenie veci nie je rozhodujúce, či je nárok kvalifikovaný ako ušlý zisk alebo skutočná škoda. Táto vnútorná kvalifikácia škody nie je spôsobilá sama osebe privodiť rozdielne rozhodnutie vo veci, pričom nie je ani dôvodom na zrušenie/zmenu napadnutého rozsudku. Ak by sa aj odvolací súd priklonil k tomu, že súd prvej inštancie žalobný nárok nesprávne kvalifikoval ako nárok z ušlého zisku, uvedený nedostatok vie odstrániť v rámci odôvodnenia rozhodnutia o odvolaní bez toho, aby bolo potrebné rušiť/meniť napadnutý rozsudok, nakoľko takáto vada/nedostatok napadnutého rozsudku automaticky neznamená nesprávnosť napadnutého rozsudku a nie je sama osebe spôsobilá privodiť vo veci iné rozhodnutie. Ďalej dôvodila, že žalobca v celom konaní nepreukázal, že sa dopustila akéhokoľvek protiprávneho konania, ktoré by zakladalo jeho nárok na náhradu škody. Z dôkazov, ktoré boli vykonané v priebehu konania jasne vyplynulo, že systém evidencie hotovostných platieb v spoločnosti žalobcu bol vedený neprehľadne, nebolo možné jednoznačne určiť kto mal v rozhodujúcom čase prístup k finančným prostriedkom. Nebolo preukázané, že by disponovala výlučnou kontrolou nad hotovostnými transakciami, ani že by mala možnosť manipulovať s účtovníctvom. Žalobca nedokázal, že mu vznikla škoda v rozsahu, ktorý v žalobe uvádza a už vôbec nepreukázal, že by za túto škodu niesla zodpovednosť výlučne ona. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcu sa bodu 32. odôvodnenia napadnutého rozsudku zdôraznila, že

prvoinštančný súd sa veľmi jasne vysporiadal so žalobcom predloženými dôkazmi, ďalej sa stotožnil s jej argumentáciou o tom, že takéto dôkazy nie sú postačujúce na vyhovie žalobe. Súd prvej inštancie sa v tomto bode odôvodnenia dotýka predložených faktúr a evidencie z pokladne. Súhlasila s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca uvedenými dôkazmi maximálne preukazuje existenciu faktúr s rovnakým číslom, a to je všetko. Výpis z pokladne, ako ho označil žalobca, nie je hodnoverným dôkazom. Doteraz nie je zrejmé, čo je to za dokument, nie je vôbec preukázaná jeho autenticita a dôveryhodnosť. Žalobca síce uvádzal, že malo ísť o výpis z registračnej pokladne, ale z dokumentu žiaden údaj o pokladnici nevyplýva, žiadne označenie pokladnice, prípadne žalobcu. Ak by išlo o údaj z účtovníctva, bolo by to z predmetného dokumentu zrejmé. Súd prvej inštancie veľmi správne uzavrel, že vzniknutý stav (duplicity faktúr) síce naznačuje problém a chaos v účtovnej evidencii žalobcu, avšak tieto, ako ani ďalšie dôkazy ju neusvedčili z toho, že si mala ponechávať hotovostné platby alebo, že by sa dopustila iného škodného konania. Tvrdenia žalobcu o tom, že si ponechávala hotovostné platby a dopustila sa škodného správania zostali iba v rovine jeho tvrdenia, resp. v rovine subjektívnej domnienky bez opory v dôkazoch. Na vyhovie žalobnému nároku nepostačuje preukázať nezrovnalosti v účtovnej evidencii a následne tvrdiť, že za tým určite stojí ona. Žalobcovi sa nepodarilo ani preukázať, že by porušila nejakú svoju povinnosť, nie to ešte kauzálny nexus medzi jej správaním a tvrdým vznikom škody. Dodala, že žalobca podsúva závery, ktoré absolútne z vykonaného dokazovania nevyplývajú; nie je pravdou, že by P. vždy uhrádzal platby za oba subjekty (vrátane spoločnosti brandworx s.r.o.) v hotovosti; žalobca opakovane uvádza, že p. D. mal v konaní niečo potvrdiť, ale svedok D. nebol v konaní vypočutý, žalobca na jeho výsluchu netrval. Ďalej žalobca v odvolaní reagoval na bod 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku ohľadom duplicity faktúr, pričom žalobcom tvrdené jej škodné správanie, že „nedala“ faktúru do interného systému, postráda oporu vo vykonanom dokazovaní, ide len o domnienku žalobcu. Z celého vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca mal v účtovnej evidencii jednoducho neporiadok, pretože ako už uviedla, každý mesiac ekonomické oddelenie kontrolovalo faktúry a je až absurdné si myslieť, že by sa na nejakú chýbajúcu hotovosť neprišlo. Taktiež svedkyňa J. uviedla, že faktúry nebolo možné vymazať, bolo možné meniť len obsah, konkrétne text na faktúre, čísla faktúry, ani fakturovanú sumu nebolo možné zmeniť. Pripustila, že existencia duplicitnej faktúry s rovnakým číslom sa v tlačenej podobe mohla stať, avšak v prípade opravných faktúr, keď sa vykonala zmena v texte, nebolo možné zmeniť fakturovanú sumu a dátum vystavenia. Jej tvrdenie o tom, že si žalobcom uvádzanú duplicitu faktúr nevie vysvetliť, je potrebné považovať za vierohodné. Navyše žalobca predložil faktúru, ktorá mala byť vystavená ňou v kópii s podpisom a pečiatkou žalobcu, ale duplicitná faktúra s rovnakým číslom je predložená bez podpisu, pečiatky, bez preukázania autenticity a toho, že takáto faktúra je evidovaná v účtovníctve. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nemohla existovať faktúra s rovnakým číslom, ale s odlišným dátumom vystavenia a odlišnou fakturovanou sumou. Ona nemohla zo systému vymazať už skôr vystavenú faktúru. Ak zákazník P. D. predložil žalobcovi faktúru, táto bola vystavená, podpísaná a opečiatkovaná rovnako ako ostatné faktúry, teda existovala v systéme a listinnej podobe. Prečo ju žalobca neviduje v účtovníctve, nie je jej problém. Navyše faktúry, ktoré mal žalobca obdržať od p. D. a duplicitné faktúry predkladané žalobcom, sú už na prvý pohľad vytvorené v rozdielnych účtovných systémoch. Autopožičovňa nemala disponovať registračnou pokladnicou, táto mala byť iba v sklade, kde sa mali chodiť platiť hotovostné platby z požičovne, navyše však mala existovať nejaká pokladnička, kam sa ukladali platby a k tomu ďalšie skutočnosti preukázané v konaní. Tieto nezrovnalosti nemôžu byť pričítané na jej ťarchu. K tvrdeniam žalobcu v odvolaní ohľadom bodu 34. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedla, že sa plne stotožňuje s tým, ako sa s touto otázkou pedantne vysporiadal súd prvej inštancie a dodala, že v priebehu konania opísala priebeh prijímania platieb. Hotovostné platby sa neplatili do pokladne, ale oproti faktúre, pričom prijatie platieb značila do zošita, ktorý mala na pracovisku spolu s pokladničkou. V konaní je však potom nejasné a nezrozumiteľné, prečo disponovala vlastnou pokladničkou (ktorú mimochodom sám žalobca na pojednávaní konanom dňa 20.10.2022 označil za uzamykateľnú registračnú pokladnicu), ktorú mala podľa slov konateľa a svedkyne U. chodiť dávať do trezora. Javí sa ako nedôveryhodné, že konateľ žalobcu uvádzal, že svoju pokladničku dávala do trezora pravidelne a svedkyňa U. tvrdila, že pokladničku tam ukladala iba niekedy. To znamená, že existovala nejaká pokladnička, do ktorej sa mali ukladať peniaze (čo potvrdila svedkyňa J.), pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca používanie a existenciu tejto pokladničky označoval za porušovanie povinnosti zamestnanca. V konaní bolo taktiež preukázané, že ona nemala priamy prístup do trezora, nedisponovala kľúčom od trezora, takže peniaze z jej pokladničky sa nejakým spôsobom museli dostať do banky alebo jednotlivým povereným zamestnancom, s čím sa už ďalej vysporiadal súd prvej inštancie. K tvrdeniam žalobcu v odvolaní ohľadom bodu 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatovala, že žalobca nesprávne vníma, hodnotí a parafrázuje závery súdu

prvej inštancie, kedy súd v rámci odôvodnenia uviedol úplne iné závery, než ktoré žalobca podsúva v rámci odvolania. Súd prvej inštancie poukázal na prípady 4. a 10. nie v tom smere, že by nájmy vozidiel stotožňoval, ale na minimálny časový rámec, počas ktorého boli p. D. a spoločnosť brandworx s.r.o. zákazníkmi autopožičovne žalovaného (správne žalobcu, poznámka odvolacieho súdu). Žalobca sa snaží vyvolať dojem, že subjekty p. D. a jeho spoločnosť brandworx s.r.o. je potrebné hodnotiť oddelene a nestotožňovať ich, avšak na iných miestach, kde sa to žalobcovi hodí, poukazuje na p. D. ako na osobu konajúcu v mene spoločnosti brandworx s.r.o. (napríklad strana 4 odvolania). P. D., resp. spoločnosť brandworx s.r.o., v mene ktorej konal a vystupoval, boli dlhodobými klientami autopožičovne žalobcu. Skutočnosť, že nájmy jednotlivých vozidiel boli možno v niektorých prípadoch kratšie ako 31 dní neznamená, že na p. D. a spoločnosť brandworx s.r.o. musel byť nazerané ako na bežných jednorazových klientov, keďže ich nájmy vozidiel sa s krátkymi prestávkami dlhodobo opakovali. Z cenníka požičovne je zrejme výhodnejšia suma nájomného pri dlhodobom prenájme. Z výpovede žalovanej a svedkyne J. vyplynulo, že ďalšia zľava sa poskytovala pre dlhodobých klientov, ktorým nepochybne P. D. bol. Zo žalobcom predložených podkladov možno badať, že vozidlá boli prenajímané za sumu 14,- €/deň, čo plne korešponduje s cenníkom predloženým žalobcom, kde pri prenájme viac ako mesiac je cena dojednaná individuálne a pri prenájme 21 - 29 dní je cena 16,- €/deň, a to pri vozidlách, ktoré mal prenajaté P. D.. Suma 14,- € je v súlade s praxou dlhodobého prenájmu vozidiel. Sám žalobca uviedol, že pri dlhodobom prenájme dojednávala individuálne cenu žalovaná, teda pripustil, že prichádzalo k poskytnutiu zľavy pri dlhodobom prenájme. Je nepravdepodobné, že konateľ žalobcu, ani ekonomické oddelenie takmer rok nevedelo, že sa prenajímajú autá podľa tvrdenia žalobcu bez faktúr, bez úhrady, bez zmluvy alebo za neprimerane nízku cenu s poukazom na kontrolný mechanizmus a reporting, ktorý u žalobcu existoval. K nájmu vozidiel s nulovým nájomným uviedla, že žalobca vkladá do úst súdu prvej inštancie slová a vyjadrenia, ktoré nikde netvrdil. Prvoinštančný súd poukázal v kontexte predložených dôkazov, obrany žalovanej a svedeckých výpovedí na to, že prax vystavenia nájomnej zmluvy s „nulovým“ nájomným sa javí ako logická v kontexte reálneho fungovania autopožičovne v situáciách, kedy bolo nutné zákazníkovi poskytnúť náhradné vozidlo, za ktoré si zákazník platil. S touto témou sa súd prvej inštancie logicky, jasne a zreteľne vysporiadal. Svedkyňa J. potvrdila, že ak bol nutný dlhší servis, poskytlo sa náhradné vozidlo a vystavila sa nová nájomná zmluva, ale osobitne sa nehradila suma za náhradné vozidlo, zákazníci hradili sumu za celkové obdobie požičania vozidla, či sa jednalo o požičané alebo náhradné vozidlo sa neriešilo. Jej obrana v spojení s výpoveďou svedkyne J. sa tak javí ako vierohodná. Záverom odcitovala veľmi trefné vyjadrenie súdu prvej inštancie: „pričom je prinajmenšom zvláštna a vysoko nepravdepodobná, aby ekonomické oddelenie žalobcu nevedelo po celú dobu prenajímania vozidla (podľa žalobcu išlo o obdobie jedného roka), že prenajíma vozidlá bezodplatne, bez nájomných zmlúv a bez úhrady, a to najmä, keď žalovaná zasielala svojmu zamestnávateľovi na pravidelnej týždennej a mesačnej báze reporty o stave vozového parku i financiách spolu s ekonomickým výsledkom.“ Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť; žiadala nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Ďalšie vyjadrenia podané neboli, keďže odvolací súd nedoručil žalobcovi vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu z dôvodu, že toto vyjadrenie sa nachádza iba v elektronickom súdnom spise, ku ktorému má právny zástupca žalobcu prístup. Odvolací súd ešte dodáva, že súd prvej inštancie mu predložil predmetný spis s tým, že vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu podané nebolo (bolo podané až potom, ako bol predmetný spis predložený odvolaciemu súdu).

7. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379, § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. novembra 2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p. a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

8. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho

rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

10. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že v danom spore neboli splnené podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovanej ako bývalej zamestnankyne žalobcu za škodu, ktorú spôsobila zavineným, úmyselným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním, pretože žalovaná na základe zistenej dôkaznej situácie neporušila žiadnu právnu povinnosť, tým viac, že by takéto porušenie a s ním priamo súvisiacu majetkovú škodu spôsobila zavineným úmyselným konaním.

11. K odvolacej námietke žalobcu o tom, že súd prvej inštancie neoboznámil sporové strany so svojim predbežným právnym posúdením veci, odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd na pojednávaní konanom dňa 25.1.2022 postupoval v súlade s ustanovením § 181 ods. 2 C.s.p., ako vyplýva z nahrávky z tohto pojednávania (od 56. minúty), ako aj správne tvrdila žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Odvolací súd k uvedenej odvolacej námietke žalobcu dôvodí, že účelom predbežného posúdenia veci nie je podrobne zodpovedať na všetky otázky sporu a ak sa tak nestane, neznamená to, že konajúci súd automaticky vystaví stranu sporu prekvapivosti. O prekvapivé rozhodnutie totiž ide vtedy, ak súd použije inú právnu normu pri právnom posúdení veci (ktorá doposiaľ použitá nebola a ktorá je pre danú vec rozhodujúca) a súčasne, dotknutej sporovej strane sa k jej požitiu neumožní vyjadriť sa. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd (nie súd prvej inštancie) založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. V danom prípade rozhodnutie súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane. Predmetom sporu od začiatku bola právna otázka, či žalovaná spôsobila žalobcovi škodu, čo žalovaná namietala, pričom k tejto otázke mali možnosť vyjadriť sa obe strany sporu. Žalobcovi bol v konaní zo strany súdu prvej inštancie daný dostatok priestoru obhajovať svoje tvrdenie o tom, aké povinnosti žalovaná porušila, v dôsledku ktorých došlo k vzniku škody na jeho strane a skutočnosť, že toto svoje tvrdenie v konaní nepreukázal, nerobí toto rozhodnutie prekvapivým. Prekvapivosťou nie je dotknutý ani taký postup súdu, ktorý by následne dokonca vydal rozsudok v rozpore s predchádzajúcim právnym posúdením (za predpokladu že by nepoužil doposiaľ neprejednanú právnu normu a nedal by možnosť stranám sa tejto vyjadriť). Odvolací súd opätovne uvádza, že žalobca mal dostatok možností obhajovať, prezentovať a preukazovať svoje tvrdenie o tom, že mu žalovaná spôsobila svojim konaním škodu, keď samotná skutočnosť, že sa súd prvej inštancie k tejto argumentácii výslovne počas konania nevyjadril, neznamená, že ho rozsudkom, ktorým uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie uvedeného tvrdenia, prekvapil. Ak by sa aj súd prvej inštancie v rámci predbežného posúdenia veci vyjadril k otázke dôkazného bremena, jeho posúdenie by súd nezaväzovalo i v ďalšom konaní, ak by strany sporu predložili ďalšie dôkazy vyvracajúce skutočnosti, z ktorých by pri predbežnom vyjadrení právneho názoru na vec vychádzal.

12. K súvisu tzv. prekvapivosti súdneho rozhodnutia s predbežným právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2017, sp.zn. 6 Cdo 17/2017, ktoré je možné aplikovať aj na právnu úpravu podľa Civilného sporového poriadku, z ktorého vyplýva, že neuvedenie, prípadne nedostatočné uvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom, nemá za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania, teda odňatie možnosti stranám sporu konať pred súdom. V danej veci totiž z obsahu zápisníc súdu prvej inštancie nevyplýva žiadna výhrada právneho zástupcu žalobcu voči nesplneniu si povinností súdu prvej inštancie vysloviť predbežný právny názor na vec, hoci tento bol na pojednávaniach prítomný. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však (aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenom v uvedenom rozhodnutí) zrejmé, že k zhojeniu (skonsumovaniu) jej prípadného nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu v dôvodoch, ktoré musia zodpovedať

požiadavke uvedenej v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Je zbytočné, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie s tým, že by mu dal pokyn na dodržanie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p., pretože tento uvedený už vyslovil v rozsudku. Náprava prípadného nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil. Z uvedených dôvodov námietka žalobcu, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t. j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania a odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Napokon nikde v zákone nie je uvedené, že aj keď sudca vysloví predbežný právny názor, že ním bude aj do budúca viazaný. Striktné dodržiavanie uvedeného ustanovenia by znamenalo absolútne formalistický proces. Dôležité je, aby to bolo v písomnom odôvodnení rozsudku uvedené, čo v predmetnej veci splnené bolo.

13. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v jeho odvolaní o tom, že súd prvej inštancie dohodu o skončení pracovného pomeru uzavretú medzi ním a žalovanou označil ako dohodu o urovaní, nakoľko súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia iba na túto dohodu poukázal v súvislosti s tým, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by žalovanú žiadal o odovzdanie kompletnej písomnej (obchodnej a účtovnej) evidencie autopožičovne. Z dohody o skončení pracovného pomeru vyplýva, že sporové strany prehlásili, že ku dňu podpisu tejto dohody nemajú voči sebe žiadne nároky z titulu pracovnej zmluvy (č.l. 20 spisu), ako správne konštatoval aj prvoinštančný súd v uvedenom bode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd má zhodne so súdom prvej inštancie za to, že žalovaná sa ocitla v objektívnej dôkaznej núdzi, čo dostatočným spôsobom vysvetlil v uvedenom bode odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

14. Odvolaciu námietku žalobcu, že prípady č. 1. až 5. nemožno považovať za uplatnenie náhrady škody v podobe ušlého zisku, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie náležite odôvodnil prečo kvalifikoval všetky žalobcom uvedené prípady č. 1. až 10. (teda aj 1. až 5.) ako ušlý zisk, s ktorým odôvodnením odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí a dodáva, že škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t. j. peniazmi. Škoda je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Rozlišujú sa dva druhy škody, a to skutočná škoda a ušlý zisk. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je to u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, nakoľko musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Pre výšku ušlého zisku je rozhodujúce, akému prospechu, ku ktorému malo reálne dôjsť, zabránilo konanie škodcu (škodná udalosť), teda konkrétne o aký reálne dosiahnuteľný príjem poškodený prišiel. V danom prípade sa žalobca v prípadoch č. 1. až 5. domáhal od žalovanej zaplataenia jednotlivých súm z dôvodu, že mu neodovzdala peniaze, ktoré obdržala od zákazníkov, ktorým prenajala jeho vozidlá s tým, že si ich mala ponechať (dopustiť sa sprenevery). Ak by bola v konaní uvedená skutočnosť preukázaná, tak by žalobca o tieto peniaze (zisk z prenájmu vozidiel) prišiel, takže jeho majetok by sa nezmenšil, ale stratil by očakávaný výnos, z dôvodu ktorého došlo u žalobcu k škode v podobe ušlého zisku. Na doplnenie odvolací súd poukazuje na to, že sám žalobca v žalobe dôvodil, že požaduje od žalovanej uhradiť spôsobenú škodu v podobe ušlého zisku.

15. Nebolo možné súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho odvolaní, že súd prvej inštancie nedostatočne vykonal dokazovanie, že neprihliadol na niektoré dôkazy, ktoré predložil, pretože prvoinštančný súd vykonal riadne v danom spore dokazovanie a pri hodnotení dôkazov sa riadil ustanovením § 191 C.s.p. Na základe vykonaného dokazovania dospel prvoinštančný súd k správne mu záveru, že nebolo v konaní preukázané, že by žalovaná manipulovala s faktúrami ako tvrdil žalobca. Svedkyňa X. J. (zamestnankyňa žalobcu) uviedla vo svojej výpovedi, že okrem nej a žalovanej nikto iný faktúry nevystavoval, avšak nie je možné, aby boli v systéme zaznamenané dve faktúry s

rovnakým číslo, majú poradové čísla, nie je možné ich vymazať, pričom je možné meniť iba ich obsah, napríklad uviesť konkrétne vozidlo, ktoré bolo predmetom nájmu. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že faktúry sa raz mesačne odovzdávali ekonomickému oddeleniu na kontrolu. Taktiež nebolo v konaní preukázané, že by si žalovaná finančné prostriedky, ktoré obdržala od zákazníkov za prenájom vozidiel ponechala, nakoľko svedeckými výpoveďami svedkýň U. a J. bolo preukázané, že k finančným prostriedkom žalobcu mali prístup aj iné osoby. Súd prvej inštancie v bodoch 33. a 34. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dostatočne a jasne vysvetlil nepreukázanie protiprávneho konania žalovanej spočívajúce v odcudzení hotovosti patriacej žalobcovi, s ktorým vysvetlením odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí a má zhode s prvoinštančným súdom za to, že medzi pracovné povinnosti žalovanej nepatriło vedenie účtovníctva. Odvolací súd dodáva, že ak sa faktúry odovzdávali ekonomickému oddeleniu, je málo pravdepodobné, že by toto oddelenie nezistilo nezrovnalosti vo faktúrach za prenájom vozidiel a finančných prostriedkoch za tento prenájom.

16. Ďalšiu odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávnych záverov súdu prvej inštancie uvedených v bode 38. odôvodnenia napadnutého rozsudku, považuje odvolací súd za nedôvodnú. Prvoinštančný súd vyčerpávajúcím spôsobom v uvedenom bode odôvodnil, prečo sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že žalovaná poskytovala vozidlá klientom za nápadne nevýhodných podmienok, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a na doplnenie dodáva nasledovné. Sám konateľ žalobcu vo svojej výpovedi tvrdil, že žalovaná bola oprávnená dojednať individuálnu cenu požičaných vozidiel pri jeho požičaní na obdobie 30 dní a viac s tým, že nemohlo ísť o neplatiča. Konateľ žalobcu ale neuviedol, či žalovanú informoval o tom, ktorý jeho klient je neplatič (napríklad P. D. alebo spoločnosť brandworx s.r.o.). Odvolací súd poukazuje aj na to, že ak sa ekonomickému oddeleniu pravidelne raz mesačne odovzdávali faktúry, tak nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca nekontaktoval žalovanú v prípadoch, keď podľa neho poskytovala vozidlá na obdobie 30 a viac dní za nápadne nevýhodných podmienok, aby k takému jej konaniu už nedochádzalo.

17. Odvolací súd súhlasí aj s argumentáciou súdu prvej inštancie uvedenou v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ohľadom poskytovania bezodplatných nájmov vozidiel žalobcu zo strany žalovanej a dodáva nasledovné. V konaní vypočutá svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla za akých podmienok dochádzalo k bezodplatnému alebo zľavnenému požičiavaniu vozidiel, pričom prvoinštančný súd dal do pozornosti aj článok VI. bod 12. Všeobecných podmienok nájmu motorových vozidiel žalobcu, v ktorom sú upravené podmienky za akých dochádza k poskytnutiu zľavy z nájomného alebo iného náhradného plnenia. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania, zohľadňujúc aj vyššie uvedené dôkazy (svedecká výpoveď, Všeobecné podmienky nájmu) k správne záveru o tom, že by žalovaná bez vedomosti žalobcu poskytovala vozidlá žalobcu bezodplatne. Z uvedeného dôvodu je tak odvolacia námietka žalobcu o nesprávnych záveroch prvoinštančného súdu uvedených v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nedôvodná.

18. S tvrdením žalobcu uvedeným v odvolaní o tom, že napadnutý rozsudok trpí vadou zmätočnosti, sa odvolací súd taktiež nestotožnil, pretože rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ako aj jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Prvoinštančný súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, aj ako vec právne posúdil, z dôvodu ktorého nie je možné napadnutý rozsudok považovať za zmätočný. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napríklad v náleze č.k. III. ÚS 119/03-30, pričom vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). V danej veci súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vyčerpávajúcím spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu považoval nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy za nedôvodný a tak nebol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., t. j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na

spravodlivý proces. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je umožniť každému bez akejkolvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004), ako už odvolací súd uviedol. Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

19. K odvolacím námietkam žalobcu o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) odvolací súd dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu o zamietnutí žaloby. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov, nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

20. Žalobca v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), k čomu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie prvoinštančným súdom za správne.

21. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil aj vo výroku II. o náhrade trov konania podľa § 379 písm. a/, § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p., pretože žalobca podal odvolanie aj voči tomuto výroku, avšak

odvolanie vo vzťahu k výroku o trovách konania vôbec neodôvodnil, z dôvodu ktorého odvolací súd osobitne nepreskúmaval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenom výroku, keď žalovaná odvolanie nepodala. Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, a teda aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.).

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanoveniami § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

24. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).